บทนำ

วันจันทร์ที่ 24 พฤษภาคม 2010

ซาแมนธา บอยด์ มุดลอดแผงกั้นโยกเยกของตำรวจ แล้วเหลือบตา ขึ้นมองรูปปั้นเทพีแห่งความยุติธรรมที่ตั้งอยู่บนยอดตึกศาลโอลด์เบลีย์อันเลื่องชื่อแห่งลอนดอน แม้ว่ารูปปั้นนี้จะมีเจตนาให้เป็นสัญลักษณ์ของความเข้มแข็งและความซื่อสัตย์ แต่เวลานี้ซาแมนธากลับมองเห็นตัวตนที่แท้จริงของรูปปั้น เธอคือสตรีที่ท้อแท้สิ้นหวังผู้ซึ่งจวนเจียนจะทิ้งตัวจากหลังคาลงมาบนทางเท้าข้างล่างอยู่รอมร่อ รูปปั้นนี้ไม่มีผ้าผูกตาที่มักจะแกะสลักไว้บนรูปปั้นที่เหมือนกับเธอทั่วโลก ซึ่งก็ดูเหมาะสมแล้ว เพราะ 'ความยุติธรรมที่ปิดตาและไม่เลือกปฏิบัติ' เป็นแนวคิดไร้เดียงสาของพวกโลกสวย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีเรื่องของการเหยียดเชื้อชาติและการคอร์รัปชันของตำรวจเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

ถนนหนทางและสถานีรถไฟใต้ดินรายรอบถูกปิดอีกครั้งเพราะฝูงนักข่าวที่แห่กันมาปักหลัก และทำให้ย่านที่พลุกพล่านใจกลางลอนดอน

ย่านนี้กลายเป็นชุมชนแออัดของชนชั้นกลางได้อย่างเหลือเชื่อ บรรจุภัณฑ์อาหารที่กินหมดแล้วซึ่งมียี่ห้อมาร์กแอนด์สเปนเซอร์และแพรตอะ-มองเชโชว์หราอยู่บนพื้นถนนที่มีขยะเกลื่อนกลาด ถุงนอนแบรนด์เนมกำลังถูกพับเก็บท่ามกลางเสียงหึ่งๆ ของเครื่องโกนหนวดไฟฟ้า และเตารีดพกพาที่แทบไม่ช่วยอะไรของชายคนหนึ่งก็ไม่อาจกลบเกลื่อนความจริงที่ว่าเมื่อคืนเขาเข้านอนโดยสวมเสื้อเชิ้ตกับเนกไทที่มีอยู่เพียงชุดเดียวนี้

ซาแมนธารู้สึกประหม่าขณะเดินลัดเลาะผู้คน เธอมาสายและกำลังเหงื่อแตกซิกจากการจ้ำอ้าวเป็นเวลาหกนาทีจากถนนแซนเซอรีเลน ผมสีบลอนด์แพลทินัมรั้งตึงตรงที่ที่เธอรวบมันขึ้นเพื่อพยายามเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์แต่ก็ทำไม่สำเร็จ สื่อมวลชนเปิดเผยชื่อผู้ที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาคดีนี้ตั้งแต่วันแรก และตอนนี้ผ่านไปสี่สิบหกวันแล้ว ภาพของซาแมนธาอาจปรากฏอยู่บนหนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่ทุกฉบับในโลก เธอถึงขั้นต้องโทร. เรียกตำรวจเมื่อนักข่าวช่างตื๊อคนหนึ่งตามเธอไปถึงบ้านที่เคนซิงตันและไม่ยอมกลับ เธอไม่อยากตกเป็นเป้าความสนใจที่ไม่น่ายินดีอีก จึงก้มหน้าก้มตาก้าวยาวๆ ต่อไป

คนยืนเข้าคิวเป็นแถวคดเคี้ยวสองแถวยาวๆ ตัดผ่านสี่แยกถนนนิวเกตสตรีต โดยเริ่มต้นจากสุขาเคลื่อนที่ที่มีไม่เพียงพอแถวหนึ่ง และจากร้านสตาร์บัคส์ที่เปิดขายเฉพาะกิจอีกแถวหนึ่ง ซาแมนธาต้องติดอยู่ในฝูงชนที่วนเวียนไปมาระหว่างสองแถวนี้ แต่ในที่สุดเธอก็หลุดออกมาได้ และรีบเดินตรงไปหาเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งยืนเฝ้าประตูทางเข้าด้านข้างที่เงียบสงบกว่าของห้องพิจารณาคดี แต่พอเธอบังเอิญเดินเข้าไปในเฟรมของกล้องหนึ่งในบรรดาหลายสิบกล้องที่กำลังถ่ายทำ สตรีร่างเล็กคนหนึ่งก็ตวาดใส่ซาแมนธาอย่างเกรี้ยวกราดเป็นภาษาญี่ปุ่น

“วันสุดท้ายแล้ว” ซาแมนธาเตือนตัวเอง และทิ้งคำพูดด่าทอที่ฟังไม่รู้เรื่องไว้ข้างหลัง อีกแค่แปดชั่วโมงชีวิตเธอก็จะกลับเป็นปกติแล้ว

เจ้าหน้าที่ตำรวจเฝ้าประตูไม่คุ้นหน้าคนหนึ่งตรวจดูบัตรประจำตัว

ของซาแมนธาอย่างพินิจพิจารณา ก่อนจะพาเธอผ่านขั้นตอนปฏิบัติซึ่งเวลานี้เธอเคยชินมาก เริ่มจากเก็บข้าวของส่วนตัวใส่ตู้ล็อกเกอร์...อธิบายว่าเธอถอดแหวนหมั้นไม่ออกจริงๆ ตอนเครื่องตรวจจับโลหะส่งเสียงร้อง...กังวลเรื่องคราบเหงื่อขณะถูกเจ้าหน้าที่ค้นตัว...จากนั้นก็เดินไปตามทางเดินหน้าตาเรียบๆ เพื่อไปสมทบกับคณะลูกขุนอีกสิบเอ็ดคน และดื่มกาแฟสำเร็จรูปอุ่นๆ ถ้วยหนึ่ง

เนื่องจากสื่อมวลชนทั่วโลกให้ความสนใจคดีนี้อย่างล้นหลาม รวมทั้งเหตุการณ์ที่บ้านของซาแมนธา จึงมีการสั่งกักตัวคณะลูกขุนซึ่งเป็นการตัดสินใจที่ไม่เคยมีมาก่อน สิ่งนี้จุดประกายความโกรธของประชาชน เพราะค่าโรงแรมหลายหมื่นล้วนเป็นเงินภาษีของประชาชน หลังจากผ่านมาเกือบสองเดือน การพูดคุยยามเช้าของพวกเขาส่วนใหญ่มีแต่เรื่องอาการปวดหลังเพราะเตียงของโรงแรม หรือเมนูอาหารค่ำซ้ำๆ ซากๆ หรือไม่ก็โอดครวญถึงสิ่งที่พวกเขาคิดถึงมากที่สุด เช่น ภรรยา ลูกๆ และตอนจบของซีรีส์เรื่อง*ลอสต์*

เมื่อเจ้าหน้าที่ศาลมารับตัวคณะลูกขุน ความเงียบที่เต็มไปด้วยความเครียดซึ่งปิดบังไว้ด้วยการพูดคุยเรื่องสัพเพเหระก็ถูกปลดปล่อยออกมา หัวหน้าคณะลูกขุนเป็นชายสูงวัยชื่อสแตนลีย์ เขาได้รับการแต่งตั้งจากคนอื่นๆ ด้วยเหตุผลแค่ว่าเขาดูเหมือนแกนดาล์ฟ[1]อย่างน่าประหลาดใจ สแตนลีย์ลุกขึ้นยืนช้าๆ แล้วเดินนำทุกคนออกจากห้อง

ห้องพิจารณาคดีที่หนึ่งได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งในห้องพิจารณาคดีที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในโลก สงวนไว้สำหรับพิจารณาคดีอาชญากรรมที่ร้ายแรงที่สุดเท่านั้น เป็นห้องที่เหล่าฆาตกรโหดผู้โด่งดัง เช่น คริปเปน ซุตคลิฟฟ์ และเดนนิส นิลเซน ตกเป็นเป้าสนใจเพื่อชดใช้บาปหันต์ที่พวกเขาก่อ แสงไฟสาดเข้ามาทางหน้าต่างกระจกฝ้าบานใหญ่เหนือศีรษะ ส่องเรืองรองบนแผ่นไม้

---

[1] พ่อมดในภาพยนตร์เรื่อง*เดอะลอร์ดออฟเดอะริงส์*

กรุผนังสีเข้มและเฟอร์นิเจอร์หุ้มหนังสีเขียว

ขณะที่ซาแมนธานั่งที่นั่งประจำแถวหน้าของคณะลูกขุนซึ่งอยู่ใกล้คอกจำเลยมากที่สุด เธอก็รู้สึกว่ากระโปรงสีขาวที่เธอออกแบบเองตัวนี้อาจจะสั้นไปนิด เธอวางชุดเอกสารสำหรับคณะลูกขุนลงบนตัก ซึ่งสร้างความผิดหวังอย่างมากให้แก่เฒ่าลามกที่เกือบจะเคยเดินเหยียบเท้าใครบางคนตั้งแต่วันแรกด้วยความรีบร้อนอยากจองที่นั่งข้างเธอ

ห้องพิจารณาคดีห้องนี้ไม่เหมือนที่เคยเห็นกันจนคุ้นตาในภาพยนตร์อเมริกัน ซึ่งจะเห็นภาพจำเลยแต่งกายดีนั่งข้างทนายความของพวกเขาที่โต๊ะ แต่จำเลยที่ถูกกล่าวหาในศาลอาญาโอลด์เบลีย์แห่งนี้จะต้องเผชิญหน้ากับห้องพิจารณาคดีที่น่าสะพรึงตามลำพัง แผงกระจกเล็กๆ ทว่าโดดเด่นล้อมรอบคอกจำเลยที่ยกสูง ยิ่งตอกย้ำว่าคนที่อยู่ในคอกนี้เป็นภัยอันตรายอย่างใหญ่หลวงต่อคนที่เหลือในห้อง

มีความผิดจนกว่าจะพิสูจน์ได้ว่าบริสุทธิ์

บัลลังก์ผู้พิพากษาอยู่ตรงข้ามกับคอกจำเลยและเยื้องไปทางซ้ายของซาแมนธา ดาบด้ามทองเล่มหนึ่งห้อยลงมาจากตราแผ่นดินของสหราชอาณาจักรซึ่งอยู่ข้างหลังเก้าอี้ตรงกลาง เก้าอี้ตัวนี้เป็นตัวเดียวที่ว่างอยู่ตลอดการพิจารณาคดี เสมียนศาล ทีมทนายจำเลย และทีมอัยการจะอยู่ตรงกลางห้อง ที่นั่งชั้นลอยสำหรับประชาชนซึ่งยกสูงขึ้นไปและอยู่ติดผนังอีกฟากห้องเต็มไปด้วยผู้ชมที่ตาปรือแต่ยังกระตือรือร้น พวกเขาตั้งแคมป์บนถนนเพื่อรอจับจองที่นั่งในการเข้าฟังบทสรุปของการพิจารณาคดีวาระพิเศษนี้ บนม้านั่งยาวที่ถูกลืมเลือนใต้ชั้นลอยด้านหลังห้องมีกลุ่มคนสารพัดประเภทที่แทบจะไม่เกี่ยวข้องกับคดีนี้ เช่น ผู้เชี่ยวชาญที่ทนายอยากเรียกตัวขึ้นให้การแต่ก็อาจจะไม่เรียก เจ้าหน้าที่ศาลฝ่ายต่างๆ และแน่นอน เจ้าหน้าที่ตำรวจที่จับกุมคนร้ายผู้ซึ่งเป็นศูนย์กลางความขัดแย้งทั้งหมด เขาคือนักสืบนามว่าวิลเลียม โอลิเวอร์ เลย์ตัน-ฟอกส์ หรือมีฉายาว่าวูล์ฟ

วูล์ฟมาร่วมฟังการพิจารณาคดีทุกวันตลอดทั้งสี่สิบหกวัน เขาใช้เวลา

หลายชั่วโมงนับไม่ถ้วนจ้องมองไปที่คอกจำเลยด้วยสีหน้าเยือกเย็นจากที่นั่งข้างประตูทางออกซึ่งไม่สะดุดตาคน วูล์ฟดูเหมือนคนอายุสี่สิบต้นๆ รูปร่างกำยำ ใบหน้าดูผ่านโลกมามาก และดวงตาสีน้ำเงิน ซาแมนธาคิดว่าเขาคงดูหล่อไม่เบาถ้าเขาไม่ดูราวกับอดหลับอดนอนมาหลายเดือน และทำหน้าเหมือนแบกโลกไว้ทั้งโลก แต่เอาจริงๆ เขาก็แบกโลกไว้จริงนั่นละ

'ฆาตกรฆ่าแล้วเผา' ตามที่สื่อมวลชนตั้งฉายาให้คนนี้ ได้กลายเป็นฆาตกรต่อเนื่องที่ลงมือบ่อยครั้งที่สุดในประวัติศาสตร์ลอนดอน เหยื่อยี่สิบเจ็ดรายในรอบยี่สิบเจ็ดวัน แต่ละรายเป็นโสเภณีอายุระหว่างสิบสี่ถึงสิบหกปี คดีนี้ยิ่งดึงดูดความสนใจมากขึ้น เพราะมันเปิดเผยให้ประชาชนที่ไม่ค่อยรู้เรื่องราวอะไรได้รับรู้ถึงความจริงอันโหดร้ายที่กำลังเกิดขึ้นบนหัวมุมถนนบ้านตัวเอง เหยื่อส่วนใหญ่ถูกพบในขณะที่ยังมีไฟลุกท่วม พวกเธอถูกวางยาอย่างหนักและถูกเผาทั้งเป็น ไฟนรกนี้เผาผลาญทุกอย่างที่อาจใช้เป็นหลักฐานได้ แล้วการฆาตกรรมก็หยุดลงปุบปับ ทำให้ตำรวจไปไม่เป็น เพราะไม่มีผู้ต้องสงสัยคนสำคัญ สำนักงานตำรวจนครบาลถูกตำหนิอย่างหนักตลอดการสืบคดีจากการที่ไม่สามารถจับคนร้ายได้ ส่งผลให้เด็กสาวผู้บริสุทธิ์ต้องตายไปเรื่อยๆ แต่สิบแปดวันหลังการฆาตกรรมครั้งสุดท้าย วูล์ฟก็จับกุมคนร้ายได้

ชายในคอกจำเลยคือ นากิบ คาลิด ชาวมุสลิมนิกายซุนนี สัญชาติอังกฤษ เชื้อชาติปากีสถาน ยึดอาชีพคนขับรถแท็กซี่ในเมืองหลวง เขาอาศัยอยู่ตัวคนเดียว และเคยมีประวัติถูกจับคดีวางเพลิงสถานเบา หลักฐานดีเอ็นเอที่เชื่อมโยงเหยื่อสามรายเข้ากับเบาะหลังรถแท็กซี่ของเขาถูกนำเสนอต่อศาลควบคู่กับคำให้การที่แม่นยำของวูล์ฟ ทำให้คดีนี้ดูตรงไปตรงมาไม่มีอะไรซับซ้อน แต่แล้วทุกอย่างก็เริ่มพัง

หลักฐานยืนยันที่อยู่ของผู้ต้องหาขณะเกิดเหตุขัดแย้งกับรายงานการเฝ้าติดตามที่รวบรวมโดยนักสืบวูล์ฟและทีมสืบสวนของเขา ต่อมามีข้อกล่าวหาว่าคาลิดถูกทำร้ายร่างกายและถูกข่มขู่ระหว่างถูกควบคุมตัว

หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ที่ขัดแย้งกันบ่งชี้ว่าดีเอ็นเอที่ถูกเผาจนเกรียมไม่อาจใช้เป็นหลักฐานที่น่าเชื่อถือได้ นอกจากนี้ทนายจำเลยยังดีใจมากเมื่อฝ่ายมาตรฐานวิชาชีพภายในสำนักงานตำรวจนครบาลนำจดหมายฉบับหนึ่งที่พวกเขาได้รับรายงานมานำเสนอต่อศาล มันเป็นจดหมายจากเพื่อนร่วมงานนิรนามที่ลงวันที่ก่อนเกิดเหตุฆาตกรรมครั้งสุดท้ายแค่ไม่กี่วัน เนื้อหาในจดหมายแสดงความกังวลเกี่ยวกับการที่วูล์ฟเป็นคนทำคดีนี้และเกี่ยวกับสภาพจิตใจของเขา จดหมายบอกว่าวูล์ฟกลายเป็นคน 'หมกมุ่น' และ 'สิ้นหวัง' และยังเสนอแนะให้สั่งย้ายวูล์ฟทันที

พลันข่าวใหญ่ที่สุดในโลกก็ยิ่งกลายเป็นข่าวใหญ่ขึ้นไปอีกทันที ตำรวจถูกกล่าวหาว่าใช้คาลิดเป็นแพะเพื่อปิดบังความล้มเหลวของตัวเอง ทั้งผู้บัญชาการตำรวจและรองผู้บัญชาการฝ่ายอาชญากรรมและปฏิบัติการพิเศษถูกกดดันให้ลาออก เพราะการคอร์รัปชันอย่างโจ่งแจ้งที่เกิดขึ้นภายใต้การดูแลของพวกเขา หนังสือพิมพ์เต็มไปด้วยข่าวอื้อฉาวเกี่ยวกับนักสืบผู้เสื่อมเสียคนนี้ ข่าวอื้อฉาวเรื่องที่เขาถูกกล่าวหาว่าติดเหล้า และความเป็นไปได้ในการใช้ความรุนแรงซึ่งนำไปสู่การพังทลายของชีวิตคู่ มีอยู่ครั้งหนึ่งทนายจำเลยซึ่งยิ้มกริ่มอย่างอวดดีถูกตำหนิเพราะหลุดปากเสนอให้วูล์ฟสลับที่นั่งกับลูกความของเธอ ตลอดการพิจารณาคดี นากิบ คาลิด ได้แต่เฝ้ามองความวุ่นวายที่เกิดขึ้นตรงหน้าอย่างงุนงง และไม่เคยแสดงความพอใจให้เห็นเลยสักนิดที่ตัวเขาเปลี่ยนจากปีศาจร้ายกลายเป็นเหยื่อ

วันสุดท้ายของการพิจารณาคดีเป็นไปตามความคาดหมาย ทั้งทนายและอัยการแถลงปิดคดีก่อนที่ผู้พิพากษาจะให้คำชี้แนะแก่คณะลูกขุน ซึ่งเป็นการสรุปย่อๆ เกี่ยวกับหลักฐานที่มีไม่มากนักแต่ยังถือว่าใช้การได้ และคำแนะนำเกี่ยวกับความซับซ้อนของข้อกฎหมาย จากนั้นคณะลูกขุนก็ได้รับอนุญาตให้ออกไปพิจารณาคำตัดสินของพวกเขา และถูกพาออกไปทางหลังคอกพยาน เข้าไปในห้องลับที่ตกแต่งอย่างไร้จินตนาการด้วยโทนไม้และเฟอร์นิเจอร์หนังสีเขียวคุ้นตา คณะลูกขุนสิบสองคนใช้เวลานานกว่า

สี่ชั่วโมงครึ่งนั่งถกเถียงเรื่องคำตัดสินของพวกเขาอยู่รอบโต๊ะไม้ตัวใหญ่

ซาแมนธาตัดสินใจไว้ตั้งแต่หลายสัปดาห์ก่อนแล้วว่าเธอจะตัดสินอย่างไร เธอประหลาดใจเมื่อพบว่าคณะลูกขุนที่เหลือเสียงแตกอย่างมาก ซาแมนธายืนกรานกับตัวเองว่าเธอจะไม่มีวันยอมให้ความเห็นของสาธารณชนมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของตัวเอง เธอดีใจที่คำตัดสินของเธอไม่ได้เป็นการราดน้ำมันลงบนกองไฟของภาพลักษณ์ที่อาจจะทำลายร้านค้า เส้นทางทำมาหากิน และความสุขของเธอ มีการพูดถึงข้อถกเถียงเดิมๆ ซ้ำครั้งแล้วครั้งเล่า ใครบางคนหยิบยกเรื่องคำให้การของนักสืบคนนั้นขึ้นมาพูด แล้วก็ต้องโมโหเมื่อถูกเตือนเป็นครั้งที่เท่าไรไม่รู้ว่าคำให้การนั้นไม่สามารถใช้เป็นพยานหลักฐานได้ และควรมองข้ามมันไปได้แล้ว

สแตนลีย์จะเรียกให้มีการออกเสียงลงคะแนนเป็นระยะๆ หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ศาลจะนำโน้ตไปมอบให้แก่ผู้พิพากษาว่าพวกเขายังไม่มีคำตัดสินที่เป็นเอกฉันท์ ทุกครั้งที่มีการลงคะแนน จะต้องมีใครคนหนึ่งยอมแพ้ต่อแรงกดดันของเสียงส่วนใหญ่ที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งไม่กี่นาทีก่อนชั่วโมงที่ห้า พวกเขาก็บรรลุเสียงข้างมากสิบต่อสอง สแตนลีย์ส่งโน้ตแจ้งเรื่องนี้ให้เจ้าหน้าที่ศาลอย่างไม่สู้เต็มใจนัก สิบนาทีต่อมาเจ้าหน้าที่ศาลก็เข้ามาพาคณะลูกขุนกลับเข้าไปในห้องพิจารณาคดี

ซาแมนธารู้สึกได้ว่าสายตาทุกคู่จับจ้องที่เธอขณะเดินกลับไปยังที่นั่งข้างคอกจำเลย ภายในห้องเงียบสงัด ทำให้ซาแมนธารู้สึกอับอายระคนขุ่นเคืองใจที่เสียงรองเท้าส้นสูงของเธอดังสะท้อนไปทั่วห้องทุกย่างก้าว โชคดีที่มีเสียงเอี๊ยดอ๊าดและเสียงครูดพื้นตามมาเมื่อคณะลูกขุนทั้งสิบสองคนนั่งประจำที่พร้อมๆ กัน ทำให้เสียงส้นรองเท้าของเธอกลายเป็นเรื่องเล็กน้อยมากเมื่อเทียบกัน

ซาแมนธาดูออกว่าผู้คนกำลังพยายามแปลสีหน้าของเธอ พวกเขาใจร้อนเกินกว่าจะรอฟังคำตัดสินอย่างเป็นทางการ ซึ่งทำให้เธอพอใจมาก บรรดา ‘ผู้ทรงภูมิ’ ในห้องนี้เคยเดินวางมาดในวิกผมกับเสื้อคลุม และปฏิบัติ

กับเธอและลูกขุนคนอื่นๆ อย่างดูถูก แต่ตอนนี้พวกเขาทุกคนกลับต้องปล่อยให้คณะลูกขุนเป็นผู้ชี้ชะตา ซาแมนธาต้องพยายามกลั้นยิ้ม เธอรู้สึกเหมือนเป็นเด็กน้อยที่รู้ความลับซึ่งไม่ควรเปิดเผย

"จำเลยกรุณายืนขึ้น" เสมียนศาลตะโกนขึ้นท่ามกลางความเงียบ

นากิบ คาลิด ลุกขึ้นยืนอย่างลังเลในคอกจำเลย

"หัวหน้าคณะลูกขุนกรุณายืนขึ้น"

สแตนลีย์ซึ่งนั่งอยู่ท้ายแถวของซาแมนธาลุกขึ้นยืน

"พวกคุณได้คำตัดสินที่พวกคุณทุกคนเห็นพ้องต้องกันเป็นเอกฉันท์แล้วใช่ไหม"

"ไม่ครับ" เสียงของสแตนลีย์แตกพร่าจนฟังแทบไม่ได้ยิน

ซาแมนธากลอกตาขณะที่เขากระแอมสามครั้ง

"ไม่ครับ" สแตนลีย์ตอบแทบเป็นตะโกน

"พวกคุณได้คำตัดสินที่เสียงส่วนใหญ่เห็นพ้องต้องกันแล้วใช่ไหม"

"ได้แล้ว" สแตนลีย์สะดุ้งเพราะพูดผิด "ขอโทษครับ...ใช่ครับ"

เสมียนศาลเงยหน้าขึ้นมองผู้พิพากษาที่พยักหน้ายอมรับคำตัดสินของเสียงส่วนใหญ่

"พวกคุณคณะลูกขุนเห็นว่าจำเลย นากิบ คาลิด มีความผิดหรือไม่มีความผิดในคดีฆาตกรรมยี่สิบเจ็ดคดี"

ซาแมนธากลั้นหายใจทั้งที่รู้คำตอบดีอยู่แล้ว เก้าอี้หลายตัวดังเอี๊ยดอ๊าดพร้อมกันขณะที่ผู้คนโน้มตัวไปข้างหน้าด้วยความกระตือรือร้นและคาดหวัง...

"ไม่มีความผิดครับ"

ซาแมนธาเงยหน้าขึ้นมองคาลิด และรู้สึกประทับใจเมื่อเห็นปฏิกิริยาตอบสนองของเขา คาลิดตัวสั่นด้วยความโล่งอกและซบหน้าลงกับมือ

แล้วเสียงตะโกนด้วยความตื่นตระหนกก็ดังขึ้น

วูล์ฟก้าวเป็นระยะทางสั้นๆ ไปที่คอกจำเลย แล้วลากคาลิดข้ามแผง

กระจกหัวทิ่มหัวตำก่อนที่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยจะทันได้มีปฏิกิริยาตอบสนอง คาลิดล้มกระแทกพื้นอย่างแรง เสียงร้องด้วยความจุกของเขาฟังอู้อี้เมื่อเขาถูกเล่นงานอย่างโหดเหี้ยม กระดูกชายโครงของเขาหักคาเท้าวูล์ฟและหนังหลุดลอกจากข้อนิ้วมือของวูล์ฟจากการชกอย่างรุนแรง

เสียงสัญญาณเตือนภัยดังขึ้นที่ไหนสักแห่ง

วูล์ฟถูกซัดหน้าอย่างแรงจนได้รสเลือดขณะที่เขาเซไปทางคณะลูกขุนและชนผู้หญิงที่อยู่ใกล้เขาที่สุดล้มลง ระหว่างช่วงสองสามวินาทีที่วูล์ฟพยายามทรงตัว เจ้าหน้าที่หลายคนก็กรูกันเข้ามาขวางระหว่างเขากับร่างที่ยับเยินบนพื้นข้างคอกจำเลย

วูล์ฟเหวี่ยงหมัดขณะโซซัดโซเซไปข้างหน้า แล้วก็รู้สึกได้ว่าถูกมือแข็งแกร่งจับร่างที่โงนเงนของเขาไว้ เขาถูกกดให้คุกเข่าลงแล้วนอนลงบนพื้น เขาสูดหายใจอย่างหมดแรงและได้กลิ่นเหงื่อกับกลิ่นน้ำยาขัดเงา เขามองกระบองของเจ้าหน้าที่ที่ได้รับบาดเจ็บคนหนึ่งกลิ้งไปกระแทกแผงไม้ข้างคาลิดดังตุ้บ

คาลิดดูเหมือนตายแล้ว แต่วูล์ฟต้องการความมั่นใจ

วูล์ฟถีบตัวออกด้วยอะดรีนาลินที่สูบฉีดแรงเป็นครั้งสุดท้าย แล้วคลานไปทางร่างไร้วิญญาณที่เต็มไปด้วยคราบสีน้ำตาลเข้มตรงจุดที่เลือดซึมเข้าไปในเนื้อผ้าสูทสีกรมท่าราคาถูกของเขา วูล์ฟเอื้อมมือไปหาปืนและกุมรอบโลหะเย็นเฉียบ เขายกปืนขึ้นเหนือศีรษะ แต่แล้วก็ถูกฟาดข้อมืออย่างแรงจนล้มหงายหลัง เขาได้แต่มองอย่างงุนงงขณะที่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยใช้กระบองฟาดข้อมือเขาอย่างแรงเป็นครั้งที่สอง

เวลาเพิ่งผ่านไปไม่ถึงยี่สิบวินาทีหลังคำตัดสินว่า ‘ไม่มีความผิด’ แต่พอวูล์ฟได้ยินเสียงค้อนโลหะกระทบโต๊ะไม้ เขาก็รู้ทันทีว่ามันจบแล้ว เขาได้แต่ภาวนาว่าเขาทำมากพอแล้ว

ผู้คนกรีดร้องและวิ่งกรูไปยังประตูทางออก แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจจำนวนมากต้อนพวกเขากลับเข้าข้างใน ซาแมนธาได้แต่นั่งบนพื้นอย่างงุนงงและ

มองเหม่อแม้ว่าเหตุการณ์ต่างๆ กำลังเกิดขึ้นห่างไปไม่กี่เมตร ในที่สุดใครบางคนก็จับแขนเธอแล้วฉุดให้ลุกขึ้นยืนก่อนจะรีบพาเธอออกจากห้อง คนที่พาซาแมนธาออกไปตะโกนอะไรบางอย่าง แต่เธอไม่ได้ยิน แม้กระทั่งเสียงสัญญาณเตือนภัยก็แทบไม่ได้ยินด้วยซ้ำ เธอลื่นล้มบนพื้นห้องโถงใหญ่ของศาล และรู้สึกได้ว่ามีหัวเข่าข้างหนึ่งกระแทกข้างศีรษะ เธอไม่รู้สึกเจ็บ แต่ล้มหงายหลังบนพื้นหินอ่อนลายขาวดำจากซิซิลี เธอนอนมองหลังคาทรงโดมซึ่งอยู่สูงขึ้นไปหกสิบเจ็ดฟุต มองรูปปั้น มองหน้าต่างกระจกสี และมองจิตรกรรมฝาผนังด้วยความงุนงง

คนที่พาซาแมนธาออกมาฉุดเธอลุกขึ้นยืนเมื่อฝูงชนเดินผ่านไป และพาเธอไปจนถึงประตูทางเข้าหลักที่ไม่ได้ใช้งาน จากนั้นก็วิ่งกลับไปทางห้องพิจารณาคดี ประตูไม้บานใหญ่มหึมาและประตูรั้วสีดำเปิดกว้าง ท้องฟ้าอึมครึมที่อยู่เลยออกไปกำลังกวักมือเรียกเธอให้ก้าวออกไปข้างนอก เวลานี้ซาแมนธาอยู่ตามลำพังแล้ว เธอจึงเดินโซเซออกไปบนถนน

ภาพที่เห็นไม่มีทางสมบูรณ์แบบได้มากไปกว่านี้ต่อให้เธอตั้งใจโพสท่าเองก็ตาม มันคือภาพลูกขุนผู้งดงามที่มีเลือดสาดกระเซ็นใส่ชุดสีขาวทั้งชุดยืนบอบช้ำอยู่ใต้ประติมากรรมหินที่เป็นตัวแทนของความอดทนอดกลั้นและความจริง รวมถึงทูตสวรรค์ผู้จดบันทึกที่น่าพรั่นพรึงซึ่งอยู่ในชุดเสื้อคลุมหนาหนักตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า ประดุจมัจจุราชที่เตรียมพร้อมจะรายงานบัญชีบาปยาวเหยียดไม่รู้จบให้สวรรค์รับรู้

ซาแมนธาหันหลังให้ฝูงนักข่าวผู้หิวโหยและแสงแฟลชสว่างจ้าของพวกเขา แสงแฟลชจากการถ่ายภาพนับพันครั้งส่องให้เธอเห็นคำพูดที่แกะสลักอยู่บนแผ่นหินข้างบนที่ตั้งอยู่บนเสาหินสี่ต้น ราวกับเพื่อค้ำจุนคำเปรียบเปรยอันหนักอึ้งนี้ไว้

จงปกป้องบุตรหลานของผู้ยากไร้
และจงลงโทษผู้กระทำผิด

ขณะอ่านคำพูดเหล่านี้ ซาแมนธาก็เต็มไปด้วยความรู้สึกว่าเธอล้มเหลวเรื่องอะไรบางอย่าง เธอพูดได้เต็มปากไหมว่ามั่นใจในความบริสุทธิ์ของคาลิดเท่าๆ กับที่นักสืบคนนั้นมั่นใจในความผิดของคาลิด เมื่อสายตาของซาแมนธาเบนกลับมายังทูตสวรรค์ที่สวมชุดคลุมศีรษะ เธอก็รู้ทันทีว่าเธอได้เข้าไปอยู่ในบัญชีบาปนั้นด้วยแล้ว

เธอเพิ่งถูกพิพากษา

สี่ปีต่อมา...

1

วันเสาร์ที่ 28 มิถุนายน 2014
03:50 น.

วูล์ฟหลับหูหลับตาควานหาโทรศัพท์มือถือที่กำลังขยับไปเรื่อยๆ บน พื้นไม้ลามิเนตทุกครั้งที่มันสั่น ความมืดค่อยๆ แยกตัวออก เผยให้เห็นภาพไม่คุ้นตาของอะพาร์ตเมนต์ใหม่ของเขา ผ้าปูที่นอนชุ่มเหงื่อเกาะแนบผิว ขณะที่เขาลงจากเตียงไปหาโทรศัพท์ที่ส่งเสียงหึ่งๆ กวนใจ

"วูล์ฟพูด" เขารับสาย รู้สึกโล่งอกที่อย่างน้อยเขาก็รับโทรศัพท์ได้สำเร็จ พลางควานหาสวิตช์ไฟบนผนัง

"ซิมมอนส์พูด"

วูล์ฟกดสวิตช์ไฟ พลางถอนใจเฮือกเมื่อแสงสว่างสีเหลืองอ่อนๆ เตือนให้รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน เขานึกอยากปิดไฟตามเดิม ห้องนอนเล็กๆ นี้ประกอบด้วยผนังสี่ด้าน ฟูกขนาดสองคนนอนเก่าโทรมปูอยู่บนพื้น และไฟหนึ่งดวงห้องแคบๆ นี้อึดอัดและร้อนมาก เพราะเจ้าของบ้านยังไม่ได้ไล่ทวงกุญแจ

หน้าต่างคืนจากผู้เช่าคนก่อน ปกติแล้วเรื่องแบบนี้ไม่ได้เป็นปัญหาอะไรในลอนดอน แต่วูล์ฟบังเอิญย้ายบ้านช่วงที่เกิดคลื่นความร้อนแบบผิดวิสัยในอังกฤษพอดี ซึ่งลากยาวมาเกือบสองสัปดาห์แล้ว

"เสียงคุณฟังเหมือนไม่ค่อยปลื้มเท่าไร" ซิมมอนส์พูด

"กี่โมงแล้ว" วูล์ฟหาว

"อีกสิบนาทีตีสี่"

"ผมได้หยุดพักช่วงสุดสัปดาห์นี้ไม่ใช่หรือ"

"ไม่ได้แล้ว ผมอยากให้คุณมาหาผมที่สถานที่เกิดเหตุ"

"ข้างโต๊ะทำงานคุณใช่ไหม" วูล์ฟถามกึ่งติดตลก เพราะเขาไม่เคยเห็นหัวหน้าออกจากออฟฟิศมาหลายปีแล้ว

"ขำกลิ้ง พวกเขาให้ผมออกมาทำคดีนี้"

"แย่ขนาดนั้นเลยหรือ"

เกิดความเงียบขึ้นทางปลายสายก่อนที่ซิมมอนส์จะตอบว่า "แย่มากเลยทีเดียว มีปากกาไหม"

วูล์ฟค้นในกล่องที่กองซ้อนๆ กันข้างประตู และเจอปากกาลูกลื่นด้ามหนึ่งไว้ใช้เขียนหวัดๆ ลงบนหลังมือเขาได้

"โอเค ว่ามา"

วูล์ฟสังเกตเห็นแสงไฟกะพริบบนตู้กับข้าวในครัวจากทางหางตา

"แฟลต 108..." ซิมมอนส์พูด

วูล์ฟเดินเข้าไปในห้องครัวที่ขาดแคลนข้าวของ และตาพร่ามัวเพราะแสงสีน้ำเงินที่ส่องวูบวาบเข้ามาทางหน้าต่างบานเล็ก

"...ทรินิตีทาวเวอร์ส..."

"ถนนฮิบบาร์ด เคนทิชทาวน์ใช่ไหม" วูล์ฟพูดขัดพลางเขม้นมองลงไปยังรถตำรวจนับสิบ นักข่าวจำนวนมาก และลูกบ้านของตึกฝั่งตรงข้ามที่อพยพออกมา

"รู้ได้ไง"

“ผม*เป็น*นักสืบ”

“แล้วก็อาจจะเป็นผู้ต้องสงสัยหมายเลขหนึ่งของเราได้ด้วย ลงมาเดี๋ยวนี้เลย”

“ได้เลย ผมแค่ต้อง...” เสียงวูล์ฟขาดไปเมื่อรู้ว่าซิมมอนส์วางสายแล้ว

ท่ามกลางแสงไฟสีน้ำเงินที่กะพริบวูบวาบ วูล์ฟสังเกตเห็นแสงไฟสีส้มที่สว่างนิ่งๆ จากเครื่องซักผ้า ซึ่งทำให้เขานึกขึ้นได้ว่าเขาเอาชุดทำงานใส่เครื่องซักก่อนเข้านอน เขาเหลียวมองกล่องกระดาษที่หน้าตาเหมือนกันเป็นสิบๆ ใบที่ตั้งเรียงตามผนัง

“พับผ่าสิ”

ห้านาทีต่อมา วูล์ฟเดินแหวกฝูงชนที่มายืนมุงดูเหตุการณ์อยู่หน้าตึก ของเขา วูล์ฟเดินไปหาเจ้าหน้าที่ตำรวจคนหนึ่งแล้วแสดงบัตรประจำตัว เขาคาดว่าจะเดินทอดน่องผ่านเทปล้อมสถานที่เกิดเหตุเข้าไปเลย แต่ตำรวจหนุ่มฉวยบัตรออกจากมือเขามาพิจารณาใกล้ๆ แล้วเหลือบมองร่างสูงใหญ่ในกางเกงว่ายน้ำขาสั้นกับเสื้อยืดเก่าซีดสมัยทัวร์คอนเสิร์ต*คีปเดอะเฟท* ปี ’93 ของบอนโจวีด้วยแววตาสงสัย

“เจ้าหน้าที่เลย์ตัน-ฟอกส์ยั้นหรือ” ตำรวจหนุ่มถามอย่างคลางแคลง

วูล์ฟสะดุ้งเมื่อได้ยินชื่อที่ฟังเป็นทางการและโอ้อวดเกินไปของเขา

“ใช่ จ่าสืบสวนฟอกส์”

“คนเดียวกับ...ฟอกส์ผู้ก่อเหตุนองเลือดในศาลใช่ไหม”

“อ่านว่าวิลเลียมน่ะ...ขอเข้าไปได้ไหม” วูล์ฟชี้ไปทางอะพาร์ตเมนต์

ตำรวจหนุ่มส่งบัตรคืนวูล์ฟแล้วยกเทปล้อมที่เกิดเหตุขึ้นให้เขามุดเข้าไป

“ต้องให้ผมพาคุณขึ้นไปไหม” เขาถาม

วูล์ฟก้มลงมองกางเกงขาสั้นลายดอกไม้ หัวเข่าเปลือย และรองเท้าใส่ทำงานของตัวเอง

“รู้อะไรไหม ผมว่าผมไปเองได้”

ตำรวจหนุ่มฉีกยิ้มกว้าง

“ชั้นสี่ครับ” เขาบอกวูล์ฟ “และระวังตัวดีๆ ด้วยถ้าขึ้นไปบนนั้นคนเดียว แถวนี้เป็นย่านที่ห่วยมาก”

วูล์ฟถอนใจเฮือกอีกครั้งก่อนจะเดินผ่านโถงทางเดินที่ฉุนกลิ่นน้ำยาฟอกขาวแล้วก้าวเข้าลิฟต์ ปุ่มกดของชั้นสองและชั้นห้าหายไป และมีคราบของเหลวสีน้ำตาลแห้งกรังบนแผงปุ่มที่เหลือ วูล์ฟพยายามใช้ทักษะนักสืบทั้งหมดที่เขามีในการตรวจสอบว่ามันคือคราบอุจจาระ หรือสนิม หรือโคคาโคล่ากันแน่ แล้วใช้ชายเสื้อยืดตรงที่มีรูปใบหน้าของ ริชชี แซมโบรา กดปุ่มลิฟต์

วูล์ฟเคยขึ้นลิฟต์แบบนี้มาหลายร้อยครั้งแล้วในชีวิต ลิฟต์ที่เป็นเหมือนกล่องโลหะไร้รอยต่อซึ่งติดตั้งโดยสภาท้องถิ่นทั่วประเทศ พื้นไม่ได้ปู ไม่มีกระจก ไม่มีไฟหรืออุปกรณ์ติดตั้งใดๆ ยื่นออกมา ไม่มีอะไรให้ลูกบ้านที่ด้อยโอกาสในตึกนี้ทำลายหรือขโมยจากอุปกรณ์ที่ช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตของพวกเขา คนพวกนี้จึงได้แต่ใช้สเปรย์พ่นคำพูดหยาบคายไปทั่วผนังลิฟต์แทน วูล์ฟเพิ่งจะมีเวลาเรียนรู้ว่า จอห์นนี แรตคลิฟ เป็นทั้ง ‘เควียร์’ และ ‘เกย์’ ก่อนที่ประตูลิฟต์จะเปิดออกที่ชั้นสี่

มีคนสิบกว่าคนยืนกระจัดกระจายตามทางเดินเงียบเชียบ ส่วนใหญ่ดูตัวสั่นน้อยๆ และมองเสื้อผ้าของวูล์ฟด้วยสายตาไม่ประทับใจ ยกเว้นชายที่ดูกระเซอะกระเซิงคนหนึ่งซึ่งติดตราเจ้าหน้าที่นิติวิทยาศาสตร์ เขาพยักหน้าอย่างพึงพอใจพลางยกนิ้วโป้งทั้งสองข้างให้ขณะที่วูล์ฟเดินผ่านไป กลิ่นจางๆ ที่คุ้นเคยเริ่มฉุนมากขึ้นเมื่อเขาเดินเข้าไปใกล้ประตูที่เปิดทิ้งไว้ตรงสุดทางเดิน มันเป็นกลิ่นความตายอย่างชัดเจน คนที่ทำงานอยู่กับเรื่องแบบนี้จะปรับตัวเข้ากับกลิ่นอากาศอับชื้นผสมผสานกับกลิ่นอุจจาระ ปัสสาวะ และกลิ่นเนื้อที่กำลังเน่าเปื่อยได้อย่างรวดเร็ว

วูล์ฟถอยหลังก้าวหนึ่งจากประตูเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าวิ่งดังมาจาก

ข้างใน หญิงสาวคนหนึ่งวิ่งพรวดพราดออกจากประตูที่เปิดทิ้งไว้ แล้วทิ้งตัวลงคุกเข่าอาเจียนบนทางเดินตรงหน้าเขา เขากำลังรอจังหวะเหมาะๆ ที่จะขอให้เธอขยับเมื่อมีเสียงฝีเท้าอีกเสียงวิ่งเข้ามาใกล้ สัญชาตญาณทำให้วูล์ฟถอยหลังอีกก้าวก่อนที่จ่าสืบสวนเอมิลี แบกซ์เตอร์ จะวิ่งเข้ามายังทางเดินหน้าห้อง

“วูล์ฟ! ฉันคิดว่าฉันเห็นนายแอบซุ่มอยู่ตรงนี้” เธอตะโกนดังก้องโถงทางเดินที่เงียบสงัด “เอาจริงนะ เรื่องนี้โคตรเจ๋งเลย”

แบกซ์เตอร์ชายตาลงมองผู้หญิงที่กำลังอาเจียนบนพื้นระหว่างพวกเขา

“ช่วยไปอ้วกที่อื่นได้ไหม”

ผู้หญิงคนนั้นคลานหนีไปอย่างเงื่อนๆ แบกซ์เตอร์คว้าแขนวูล์ฟแล้วพาเขาเข้าไปในอะพาร์ตเมนต์ด้วยท่าทางตื่นเต้น แบกซ์เตอร์อายุอ่อนกว่าวูล์ฟเกือบสิบปี และสูงเกือบเท่าเขา เรือนผมสีน้ำตาลเข้มกลายเป็นสีดำในความมืดสลัวของโถงทางเข้าที่ดูไม่น่าประทับใจ เธอแต่งหน้าเข้มเหมือนเช่นเคย ซึ่งทำให้ตาคู่สวยของเธอดูโตผิดปกติ แบกซ์เตอร์ใส่เสื้อเชิ้ตเข้ารูปกับกางเกงสแล็ก เวลานี้เธอกำลังมองวูล์ฟตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้าพร้อมรอยยิ้ม เจ้าเล่ห์

“ไม่เห็นมีใครบอกฉันเลยว่าวันนี้เป็นวันที่แต่งชุดไปรเวทได้”

วูล์ฟไม่ยอมหลงกล เขารู้ดีว่าแบกซ์เตอร์จะเลิกสนใจทันทีถ้าเขานิ่งไว้

“เชมเบอร์สจะหงุดหงิดแค่ไหนนะที่พลาดเรื่องนี้ไป” เธอยิ้มแย้ม

“เป็นผมก็คงอยากไปล่องเรือสำราญท่องแคริบเบียนมากกว่ามาดูศพ” วูล์ฟตอบด้วยน้ำเสียงเบื่อหน่าย

ดวงตาโตของแบกซ์เตอร์เบิกกว้างด้วยความประหลาดใจ “ซิมมอนส์ไม่ได้บอกนายงั้นหรือ”

“บอกอะไรผม”

แบกซ์เตอร์เดินนำวูล์ฟเข้าไปในอะพาร์ตเมนต์ที่แน่นขนัดและสว่าง

แค่สลัวๆ ใต้แสงเรืองรองของไฟฉายหลายดวงที่ติดตั้งไว้อย่างเป็นระบบ กลิ่นเหม็นเน่าฉุนขึ้นเรื่อยๆ แต่ยังไม่ถึงกับฉุนมากเกินไป วูล์ฟบอกได้เลยว่าที่มาของกลิ่นนี้อยู่ใกล้ๆ เพราะมีแมลงวันจำนวนมากบินว่อนอยู่เหนือศีรษะเขา

อะพาร์ตเมนต์ห้องนี้มีเพดานสูง ไม่มีเฟอร์นิเจอร์ และใหญ่กว่าอะพาร์ตเมนต์ของวูล์ฟมาก แต่ไม่ได้ดูดีกว่าเลย ผนังสีเหลืองเต็มไปด้วยรูพรุนที่มีสายไฟเก่าๆ และฉนวนเขลอะฝุ่นห้อยลงมาบนพื้นเปลือย ห้องน้ำและห้องครัวก็ดูเหมือนไม่เคยปรับปรุงนับตั้งแต่ยุค 1960

"บอกอะไรผม" วูล์ฟถามอีกครั้ง

"*นี่*แหละ วูล์ฟ" แบกซ์เตอร์ตอบโดยไม่สนใจคำถาม "มันคือคดีที่เจอได้ครั้งเดียวในชีวิตการทำงาน"

วูล์ฟเบนความสนใจไปเรื่องอื่น เขากำลังประเมินขนาดของห้องนอนห้องที่สองในใจ และสงสัยว่าเขาถูกเรียกค่าเช่าแพงเกินไปหรือเปล่าสำหรับห้องเล็กๆ ห่วยๆ ของเขาบนฝั่งตรงข้ามถนน ทั้งคู่เดินเลี้ยวมุมห้องเข้าไปในห้องใหญ่ที่แออัด วูล์ฟกวาดตามองพื้นโดยอัตโนมัติท่ามกลางอุปกรณ์สารพัดอย่างและขาอีกหลายคู่เพื่อหาศพ

"แบกซ์เตอร์!"

เธอชะงักฝีเท้าแล้วหันมามองเขาอย่างใจร้อน

"อะไรที่ซิมมอนส์ไม่ได้บอกผม"

ข้างหลังแบกซ์เตอร์มีคนกลุ่มหนึ่งยืนอยู่หน้าหน้าต่างบานใหญ่สูงจากพื้นจดเพดานที่ดูโดดเด่นในห้อง พวกเขาก้าวหลบไปด้านข้าง แบกซ์เตอร์ยังไม่ทันตอบ วูล์ฟก็เดินแยกออกไป สายตาเขาตรึงอยู่ที่จุดจุดหนึ่งเหนือตัวพวกเขาใต้แสงสว่างจากหลอดไฟเพียงดวงเดียวในห้องที่ไม่ใช่ไฟส่องสว่างของตำรวจ ไฟดวงนี้เปรียบเสมือนสปอตไลต์ที่ส่องลงมาบนเวทีอันมืดมิด...

ร่างเปล่าเปลือยนั้นอยู่ในท่าบิดเบี้ยวผิดธรรมชาติ และดูเหมือนลอยอยู่เหนือพื้นไม้กระดานที่ปูไม่เรียบประมาณหนึ่งฟุต มันหันหลังให้ห้อง

และมองผ่านหน้าต่างบานมหึมาออกไปข้างนอก เส้นด้ายที่มองแทบไม่เห็นหลายร้อยเส้นช่วยยึดร่างนั้นไว้กับที่ และเส้นด้ายเหล่านั้นก็เกี่ยวไว้กับตะขอเหล็กแบบที่ใช้ในโรงงานอุตสาหกรรมสองตัว

วูล์ฟใช้เวลาครู่หนึ่งพิจารณาโครงร่างที่น่าขนลุกที่สุดของฝันร้ายที่อยู่ตรงหน้า เขาเห็นขาสีดำข้างหนึ่งติดอยู่กับลำตัวสีขาว เขาไม่อาจเข้าใจภาพที่เห็น จึงเดินลึกเข้าไปในห้อง พอเข้าไปใกล้ขึ้น เขาก็สังเกตเห็นรอยเย็บขนาดใหญ่ที่ยึดชิ้นส่วนต่างๆ ที่ไม่เข้าพวกไว้ด้วยกัน ผิวหนังถูกดึงรั้งขึ้นมาตรงจุดที่เส้นด้ายแทงทะลุออกมา ขาผู้ชายผิวดำข้างหนึ่ง ผู้ชายผิวขาวข้างหนึ่ง มือใหญ่ๆ ของผู้ชายข้างหนึ่ง มือสีแทนของผู้หญิงอีกข้าง ผมดำขลับยุ่งเหยิงทิ้งตัวยาวบนลำตัวเพรียวระหงที่ซีดขาวและตกกระ

แบกซ์เตอร์เข้ามายืนข้างวูล์ฟ เห็นได้ชัดว่าเธอดีใจเมื่อเห็นสีหน้าขยะแขยงของเขา

“เขาไม่ได้บอกนายว่า...หนึ่งศพกับเหยื่อหกราย!” เธอกระซิบเสียงเริงร่าข้างหูวูล์ฟ

วูล์ฟหลุบตาลงมองพื้น เขากำลังยืนอยู่บนเงาของศพวิปริต เมื่อมองภาพเงานี้ สัดส่วนเหล่านี้ก็ยิ่งดูน่ากลัว แสงที่ลอดผ่านช่องว่างทำให้รอยต่อระหว่างแขนขากับลำตัวดูบิดเบี้ยวไปหมด

“นักข่าวแห่กันมาอยู่ข้างนอกแล้วได้ยังไง” วูล์ฟได้ยินเสียงหัวหน้าตะโกนลอยๆ “สาบานได้ว่าแผนกนี้มีรูรั่วมากกว่า*ไททานิก*เสียอีก ถ้าผมจับได้ว่าใครคุยกับนักข่าว ผมจะสั่งพักงานทันที!”

วูล์ฟยิ้ม เขารู้ดีว่าซิมมอนส์แค่สวมบทบาทหัวหน้าตามแบบฉบับทั่วไปเท่านั้น พวกเขารู้จักกันมาสิบกว่าปีแล้ว วูล์ฟถือว่าซิมมอนส์เป็นเพื่อนคนหนึ่งจนกระทั่งเกิดคดีของคาลิด ภายใต้ท่าทีที่แกล้งทำเป็นห้าวหาญ จริงๆ แล้วซิมมอนส์เป็นตำรวจที่ฉลาด ห่วงใยลูกน้อง และมีความสามารถมาก

“ฟอกส์!” ซิมมอนส์ก้าวยาวๆ มาหาพวกเขา ซิมมอนส์พยายามไม่เรียกทีมงานด้วยชื่อเล่น เขาเตี้ยกว่าวูล์ฟเกือบหนึ่งฟุต อายุห้าสิบกว่า และเริ่ม

ลงพุง “ไม่เห็นมีใครบอกผมว่าวันนี้ใส่ชุดไปรเวทได้”

วูล์ฟได้ยินเสียงแบกซ์เตอร์หัวเราะคิกคัก เขาตัดสินใจใช้วิธีเดียวกับที่เคยใช้กับเธอ นั่นคือมองข้ามคำพูดของซิมมอนส์ หลังจากความเงียบที่น่าอึดอัด ซิมมอนส์ก็หันไปหาแบกซ์เตอร์

“อดัมส์อยู่ไหน” เขาถาม

“ใครคะ”

“อดัมส์ เด็กในความรับผิดชอบคนใหม่ของคุณไงล่ะ”

“เอ็ดมันส์ใช่ไหม”

“ใช่ เอ็ดมันส์”

“ฉันจะไปรู้ได้ไง”

“เอ็ดมันส์!” ซิมมอนส์ตะโกนข้ามห้องที่วุ่นวาย

“เดี๋ยวนี้ทำงานกับเขาบ่อยหรือไง” วูล์ฟถามเบาๆ ไม่อาจปิดบังความอิจฉาในน้ำเสียงได้ ทำให้แบกซ์เตอร์ยิ้ม

“ทำหน้าที่พี่เลี้ยง” เธอกระซิบ “เขาย้ายมาจากแผนกตรวจสอบการทุจริต เพิ่งเคยเห็นศพแค่ไม่กี่ศพ อาจจะไปแอบร้องไห้ทีหลังก็ได้นะ”

ชายหนุ่มที่เดินเงอะงะแหวกผู้คนตรงมาทางพวกเขาอายุแค่ยี่สิบห้า รูปร่างผอมกะหร่อง และแต่งตัวเนี้ยบไม่มีที่ติ ยกเว้นผมสีบลอนด์สตรอว์-เบอร์รีที่ยุ่งเหยิง เอ็ดมันส์ถือสมุดบันทึกเตรียมพร้อม และยิ้มอย่างกระตือ-รือร้นให้หัวหน้าสารวัตร

“ทีมนิติวิทยาศาสตร์ว่าไงบ้าง” ซิมมอนส์ถาม

เอ็ดมันส์พลิกสมุดบันทึกย้อนกลับไปสองสามหน้า

“*เฮเลน*บอกว่าทีมของเธอยังไม่เจอเลือดสักหยดในอะพาร์ตเมนต์นี้ พวกเขายืนยันว่าชิ้นส่วนของร่างกายทั้งหกชิ้นมาจากเหยื่อที่แตกต่างกัน และถูกตัดอย่างหยาบๆ อาจจะตัดด้วยเลื่อยตัดเหล็กครับ”

“เฮเลนบอกอะไรที่เรายังไม่รู้บ้างไหม” ซิมมอนส์กระซากเสียงถาม

“จริงๆ แล้วก็มีครับ เนื่องจากไม่มีเลือดและไม่มีการหดตัวของ

หลอดเลือดบริเวณรอบแผลที่ถูกตัด...”

ซิมมอนส์กลอกตาแล้วดูนาฬิกาข้อมือ

“...เราจึงมั่นใจได้ว่าชิ้นส่วนเหล่านั้นถูกตัดหลังจากที่เหยื่อตายแล้ว” เอ็ดมันส์จบคำพูดด้วยสีหน้าพึงพอใจในตัวเอง

“เป็นการทำงานของตำรวจที่วิเศษมาก เอ็ดมันส์” ซิมมอนส์แดกดันก่อนจะตะโกนว่า “ใครก็ได้ช่วยยกเลิกประกาศตามหาคนไม่มีมันสมองบนกล่องนมให้ทีได้ไหม[2] ขอบคุณมาก”

รอยยิ้มของเอ็ดมันส์หายวับ วูล์ฟสบตาซิมมอนส์และยิ้มมุมปากทั้งคู่เคยโดนดูถูกแบบเดียวกันนี้มาแล้วในอดีต มันเป็นส่วนหนึ่งของการฝึกงาน

“ผมแค่หมายความว่า ใครก็ตามที่เป็นเจ้าของแขนขาพวกนั้นต้องตายแล้วแน่นอนเหมือนกัน พวกเขาจะรู้อะไรมากกว่านี้เมื่อเอาศพกลับไปที่ห้องแล็บ” เอ็ดมันส์พึมพำอย่างขัดเขิน

วูล์ฟเห็นภาพสะท้อนของศพบนกระจกหน้าต่างมืดดำ เขาจึงนึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้เห็นศพจากด้านหน้า เขารีบเดินอ้อมไปดู

“คุณได้อะไรบ้าง แบกซ์เตอร์” ซิมมอนส์ถาม

“ไม่มากนักค่ะ รูกุญแจเสียหายเล็กน้อย อาจจะถูกสะเดาะ เราให้เจ้าหน้าที่ตำรวจออกไปสอบปากคำเพื่อนบ้านข้างนอก แต่ตอนนี้ยังไม่มีใครเห็นหรือได้ยินอะไรเลย อ้อ ระบบไฟฟ้าไม่มีอะไรผิดปกติ หลอดไฟทุกดวงในอะพาร์ตเมนต์ถูกถอดออกยกเว้นดวงที่อยู่เหนือตัวเหยื่อ...พวกนี้ ทำเหมือนกับกำลังจัดงานแสดงหรืออะไรประมาณนั้น”

“แล้วคุณล่ะ ฟอกส์ คิดอะไรออกบ้าง”

---

[2] แคมเปญประกาศตามหาคนหายบนกล่องนมเกิดขึ้นในยุค 1980 เมื่อมีคดีเด็กถูกลักพาตัว ยุคนั้นยังไม่มีระบบแจ้งเตือนแบบดิจิทัล แต่กล่องนมเป็นสิ่งที่อยู่บนโต๊ะอาหารเช้าของทุกบ้าน

วูล์ฟกำลังเงยหน้ามองใบหน้าผิวเข้มของศพ

“ขอโทษที เรากำลังทำให้คุณเบื่อหรือเปล่า”

“เปล่า ขอโทษที ขนาดว่าอากาศร้อนแบบนี้ศพนี้ยังเพิ่งจะเริ่มส่งกลิ่น ซึ่งนั่นหมายความว่าฆาตกรต้องฆ่าเหยื่อทั้งหกรายเมื่อคืนนี้ ดูไม่น่าเป็นไปได้ หรือว่าเขาแช่ศพในน้ำแข็ง”

“เห็นด้วย เราจะให้คนตรวจสอบเรื่องการงัดแงะที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ตามคลังสินค้าแช่เย็น ซูเปอร์มาร์เกต ร้านอาหาร และทุกที่ที่มีห้องแช่แข็งขนาดอุตสาหกรรม” ซิมมอนส์พูด

“และตรวจดูว่ามีเพื่อนบ้านคนไหนได้ยินเสียงเจาะสว่านบ้างไหม”

“เสียงเจาะสว่านเป็นเสียงที่ได้ยินกันบ่อยๆ อยู่แล้วนะครับ” เอ็ดมันส์โพล่งขึ้น แล้วก็นึกเสียใจเมื่อเห็นสายตาเกรี้ยวกราดสามคู่มองมาที่เขา

“ถ้านี่คือผลงานชิ้นเอกของฆาตกร” วูล์ฟพูดต่อ “ไม่มีทางที่ฆาตกรจะยอมเสี่ยงปล่อยให้มันร่วงจากเพดานลงมากองเป็นชิ้นๆ เมื่อพวกเรามาถึงที่นี่ ตะขอพวกนั้นต้องเจาะเข้าไปในคานเหล็กรับน้ำหนัก น่าจะมีใครบางคนได้ยินเสียงเจาะสว่าน”

ซิมมอนส์พยักหน้า “แบกซ์เตอร์ จัดคนตรวจสอบเรื่องนี้ด้วย”

“หัวหน้า ขอเวลาคุณสักครู่ได้ไหม” วูล์ฟถามขณะที่แบกซ์เตอร์กับเอ็ดมันส์เดินจากไป เขาสวมถุงมือแบบใช้แล้วทิ้งก่อนจะยกผมสีดำที่ขมวดเป็นปมเต็มกำมือขึ้นจากใบหน้าของศพที่น่าสยดสยอง มันเป็นใบหน้าผู้ชาย เขาลืมตา สีหน้าสงบนิ่งผิดปกติเมื่อพิจารณาจากจุดจบอันโหดร้ายอย่างเห็นได้ชัดของเหยื่อ “คุ้นๆ บ้างไหม”

ซิมมอนส์เดินอ้อมมาสมทบกับวูล์ฟข้างหน้าต่างเย็นเฉียบ แล้วนั่งยองๆ ลงเพื่อดูใบหน้าสีเข้มนั้นให้ชัดๆ ผ่านไปครู่หนึ่งเขาก็ยักไหล่

“คาลิด” วูล์ฟพูด

“เป็นไปไม่ได้”

“งั้นหรือ”

ซิมมอนส์เงยหน้าขึ้นมองใบหน้าไร้วิญญาณอีกครั้ง สีหน้ากังขาของเขาค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีหน้าวิตกกังวลอย่างหนัก

“แบกซ์เตอร์!” เขาตะโกนเรียก “ผมต้องการให้คุณกับอดัมส์...”

“*เอ็ดมันส์*”

“...ไปที่เรือนจำเบลมาร์ช ไปขอให้ผู้บัญชาการเรือนจำพาคุณไปหานากิบ คาลิด”

“คาลิดหรือ” แบกซ์เตอร์ถามด้วยน้ำเสียงตกใจ และเผลอมองวูล์ฟโดยไม่ได้ตั้งใจ

“ใช่ คาลิด โทร. มาบอกผมทันทีที่คุณเจอเขาตัวเป็นๆ ไปได้แล้ว!”

วูล์ฟมองออกไปทางอะพาร์ตเมนต์ของเขาฝั่งตรงข้าม หน้าต่างหลายบานยังมืดอยู่ บางบานก็มีใบหน้าที่ดูตื่นเต้นของคนที่กำลังถ่ายคลิปเหตุการณ์ข้างล่างด้วยโทรศัพท์มือถือ พวกเขาคงหวังว่าจะได้อะไรที่น่าสยดสยองไปอวดเพื่อนในตอนเช้า เห็นได้ชัดว่าคนพวกนั้นไม่สามารถมองเข้ามาเห็นฉากฆาตกรรมในแสงสลัวนี้ ไม่อย่างนั้นพวกเขาต้องรีบจองเก้าอี้แถวหน้าแน่ๆ

แต่วูล์ฟสามารถมองเข้าไปในห้องของตัวเองซึ่งอยู่สูงขึ้นไปสองสามชั้น เพราะเขาเปิดไฟทิ้งไว้ทุกดวงตอนออกมาด้วยความรีบร้อน เขาเห็นกล่องกระดาษใบหนึ่งที่ก้นกองซึ่งเขียนด้วยลายมือหวัดๆ ว่า ‘กางเกงกับเสื้อ’

“*อะฮ้า!*”

ซิมมอนส์เดินกลับมาหาวูล์ฟพลางขยี้ตาที่อ่อนล้า ทั้งคู่ยืนเงียบๆ ขนาบข้างศพที่ห้อยอยู่ และเฝ้ามองแสงแรกของยามเช้าที่แปดเปื้อนท้องฟ้ามืดดำ พวกเขาได้ยินเสียงนกร้องอย่างสงบสุขอยู่ข้างนอกแม้ว่าภายในห้องจะเต็มไปด้วยเสียงเอะอะวุ่นวาย

“เป็นเรื่องที่รบกวนจิตใจมากที่สุดเท่าที่เคยเห็นมาใช่ไหม” ซิมมอนส์พูดติดตลกอย่างเหนื่อยล้า

“มากเป็นอันดับสอง” วูล์ฟตอบโดยไม่ละสายตาจากหย่อมสีน้ำเงิน

ที่แผ่ขยายขึ้นเรื่อยๆ บนท้องฟ้า

“อันดับสองงั้นหรือ ผมจะอยากรู้ไหมเนี่ยว่าอะไรเป็นอันดับหนึ่งเหนือ ...ไอ้นี่” ซิมมอนส์ฝืนใจมองชิ้นส่วนต่างๆ ที่ตัดออกมารวมกันเป็นศพแขวนไว้

วูล์ฟแตะแขนขวาที่ยื่นออกมาของศพเบาๆ ฝ่ามือดูซีดขาวเมื่อเทียบกับผิวสีแทนที่เหลือ เล็บสีม่วงตัดแต่งไว้อย่างดี เส้นด้ายที่ดูคล้ายไหมหลายสิบเส้นช่วยพยุงมือที่เหยียดออกมา และเส้นด้ายอีกหลายสิบเส้นช่วยตรึงนิ้วชี้ที่ยื่นออกมาให้อยู่กับที่

วูล์ฟมองดูจนแน่ใจว่าไม่มีใครแอบฟังพวกเขาก่อนจะโน้มตัวไปกระซิบบอกซิมมอนส์

“มันชี้ไปที่หน้าต่างห้องผม”

2

วันเสาร์ที่ 28 มิถุนายน 2014
04:32 น.

แบกซ์เตอร์ทิ้งให้เอ็ดมันส์ยืนรอลิฟต์ที่สั่นกึกๆ ส่วนเธอย่ำปึงปัง ผ่านประตูหนีไฟเข้าไปในช่องบันไดที่ดูหดหู่ ซึ่งเต็มไปด้วยฝูงชนที่ดูเย็นชาและหงุดหงิดขบวนยาวเหยียดที่ได้รับอนุญาตให้กลับห้องได้เสียที พอลงบันไดไปได้ครึ่งทาง แบกซ์เตอร์ก็เก็บบัตรประจำตัว เพราะรู้ดีว่ามันเป็นอุปสรรคขัดขวางการเดินสวนทางกับคนที่เดินขึ้นมาไม่ขาดสาย ความตื่นเต้นในเหตุการณ์คืนนี้เบาบางลงตั้งแต่เมื่อหลายชั่วโมงก่อนแล้ว ลูกบ้านที่โหยหาการนอนจึงเหลือแค่ความขุ่นเคืองใจและความรู้สึกไม่ดีต่อตำรวจ

เมื่อแบกซ์เตอร์โผล่ออกมาในห้องโถง เธอพบว่าเอ็ดมันส์กำลังรออย่างอดทนอยู่ข้างประตูใหญ่ เธอเดินอาดๆ ผ่านเขาไปโดยไม่พูดอะไรออกไปสู่ยามเช้าที่หนาวเย็น ตะวันยังไม่ขึ้น แต่ท้องฟ้าที่ปลอดโปร่งบอกให้รู้ว่าคลื่นความร้อนจะยังคงดำเนินต่อไป เธอสบถเมื่อเห็นผู้คนและนักข่าวที่เพิ่มมาก

ขึ้นยืนมุงรอบเทปล้อมสถานที่เกิดเหตุของตำรวจ ซึ่งเป็นการขวางทางไม่ให้เธอเข้าถึงรถอาวดี้ เอ 1 สีดำของเธอ

"ไม่ต้องพูดอะไรนะ" แบกซ์เตอร์กระซากเสียงสั่งเอ็ดมันส์ซึ่งมองข้ามน้ำเสียงออกคำสั่งโดยไม่จำเป็นนี้ด้วยมารยาทที่ดีตามนิสัยของเขา

ทั้งคู่เดินไปทางแนวกั้น และถูกระดมยิงด้วยคำถามและแสงแฟลชกล้องถ่ายรูปรัวๆ พวกเขาลอดเทปกั้นและเริ่มเบียดฝูงชนออกไป แบกซ์เตอร์ขบฟันกรอดเมื่อได้ยินเอ็ดมันส์พูดขอโทษซ้ำๆ ซากๆ อยู่ข้างหลัง พอหันไปถลึงตาใส่เขา เธอก็ชนเข้ากับชายร่างใหญ่ล่ำจนกล้องถ่ายภาพโทรทัศน์ตัวใหญ่ราคาแพงของเขาตกพื้นเสียงดังลั่น

"บ้าชะมัด! ขอโทษค่ะ" แบกซ์เตอร์พูดและควักนามบัตรของสำนักงานตำรวจนครบาลออกจากกระเป๋าโดยอัตโนมัติ เธอทำแบบนี้มาแล้วหลายร้อยครั้งในรอบหลายปี ยื่นนามบัตรเหมือนยื่นใบรับสภาพหนี้ก่อนจะลืมความวุ่นวายที่เธอทิ้งไว้ข้างหลัง

ชายร่างใหญ่ล่ำยังคงนั่งคุกเข่าเหนือซากกล้องที่กระจัดกระจายราวกับมันเป็นคนรักที่แหลกสลาย แล้วมือของผู้หญิงคนหนึ่งก็กระชากนามบัตรจากมือแบกซ์เตอร์ แบกซ์เตอร์เงยหน้าขึ้นมองอย่างเคืองๆ และเห็นใบหน้าไม่เป็นมิตรจ้องตอบ แม้จะยังเช้าตรู่ แต่ผู้หญิงคนนี้ก็แต่งหน้าเนี้ยบเตรียมออกโทรทัศน์แล้ว ร่องรอยความเหนื่อยล้าของทุกคนซึ่งดูได้จากถุงใต้ตาถูกปกปิดไว้ เธอมีเรือนผมสีแดงยาวหยิกสลวย ใส่กระโปรงกับเสื้อดูสุภาพเรียบร้อย ผู้หญิงทั้งสองยืนนิ่งเงียบในบรรยากาศตึงเครียดอยู่ครู่หนึ่งท่ามกลางสายตาหวั่นหวาดของเอ็ดมันส์ เขาไม่เคยนึกเคยฝันว่าพี่เลี้ยงของเขาจะมีท่าทางอึดอัดได้มากขนาดนี้

ผู้หญิงผมแดงชายตามองเอ็ดมันส์แวบหนึ่ง

"ในที่สุดคุณก็เจอคนอายุรุ่นราวคราวเดียวกับคุณจนได้" เธอพูดกับแบกซ์เตอร์ที่กำลังตีหน้ายักษ์ใส่เอ็ดมันส์ราวกับว่าแค่เขามีตัวตน เขาก็ทำผิดกับเธอแล้ว "เธอพยายามหลอกกินคุณหรือยัง" ผู้หญิงคนนั้นถามเอ็ดมันส์

อย่างเห็นอกเห็นใจ

เอ็ดมันส์ตัวแข็งทื่อ และนึกสงสัยจริงๆ ว่าเขากำลังเผชิญหน้ากับช่วงเวลาที่เลวร้ายที่สุดในชีวิตหรือเปล่า

“ยังงั้นหรือ” เธอพูดต่อพลางดูนาฬิกาข้อมือ “อืม ยังมีเวลาอีกถมเถนี่นะ”

“ผมกำลังจะแต่งงาน” เอ็ดมันส์พึมพำ โดยที่ไม่แน่ใจว่าทำไมคำพูดนี้จึงหลุดออกจากปากเขา

หญิงผมแดงยิ้มอย่างผู้ชนะ แล้วอ้าปากจะพูดอะไรบางอย่าง

“ไปกันได้แล้ว!” แบกซ์เตอร์กระแทกเสียงใส่เอ็ดมันส์ก่อนจะกลับมามีท่าทีเย็นชาเหมือนเคย “แอนเดรีย”

“เอมิลี” ผู้หญิงผมแดงตอบ

แบกซ์เตอร์หันหลังให้แอนเดรีย ก้าวข้ามเศษชิ้นส่วนกล้องแล้วเดินต่อโดยมีเอ็ดมันส์ตามไปติดๆ เขาตรวจดูเข็มขัดนิรภัยสามรอบขณะที่แบกซ์-เตอร์เร่งเครื่อง ถอยรถ และกระดอนข้ามขอบถนนสองครั้งก่อนจะแล่นฉิวออกไป ทิ้งให้ไฟสีน้ำเงินที่กะพริบวูบวาบของรถตำรวจดูเล็กลงเรื่อยๆ บนกระจกมองหลัง

แบกซ์เตอร์ไม่พูดอะไรสักคำนับตั้งแต่ออกจากสถานที่เกิดเหตุ เอ็ดมันส์เองก็พยายามถ่างตาไว้ขณะที่พวกเขาแล่นทะยานไปตามถนนที่แทบจะไม่มีรถของเมืองหลวงแห่งนี้ เครื่องทำความร้อนของรถอาวดี้พ่นลมอุ่นๆ ภายในรถที่ดูหรูแต่แบกซ์เตอร์ทำให้รกด้วยแผ่นซีดี เครื่องสำอางที่ใช้ไปครึ่งหนึ่ง และบรรจุภัณฑ์อาหารฟาสต์ฟูดที่กินหมดแล้ว ขณะแล่นข้ามสะพานวอเตอร์ลู ดวงอาทิตย์ก็ฉายแสงอยู่เบื้องหลังเมือง หลังคาทรงโดมของมหาวิหารเซนต์พอลดูเป็นเงาดำตะคุ่มตัดกับท้องฟ้าสีทอง

เอ็ดมันส์ยอมพ่ายแพ้ให้แก่หนังตาที่หนักอึ้ง และหัวกระแทกหน้าต่างฝั่งผู้โดยสารอย่างแรง เขารีบขยับนั่งตัวตรงทันที และนึกโมโหตัวเองที่แสดง

ความอ่อนแอต่อหน้าหัวหน้าอีกแล้ว

"สรุปว่านั่นเขาใช่ไหมครับ" เอ็ดมันส์โพล่งออกมา เขาอยากชวนคุยใจจะขาดเพื่อให้หายง่วง

"ใคร"

"ฟอกส์...วิลเลียม ฟอกส์ *คนนั้น*"

อันที่จริงเอ็ดมันส์เคยเห็นวูล์ฟแบบผ่านๆ มาหลายครั้งแล้ว เขาสังเกตเห็นวิธีการที่พวกเพื่อนร่วมงานของเขาปฏิบัติต่อนักสืบผู้ผ่านร้อนผ่านหนาวมาเยอะแล้วคนนี้ รวมทั้งรู้สึกได้ถึงบรรยากาศไม่เป็นมิตรแบบพวกเซเลบที่ล้อมรอบตัววูล์ฟ

"วิลเลียม ฟอกส์ *คนนั้น*" แบกซ์เตอร์พูดเสียงหยันเบาๆ

"ผมเคยได้ยินเรื่องราวมากมายเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น..." เขาชะงักเพื่อรอดูสัญญาณที่บ่งบอกว่าเขาควรเลิกพูดเรื่องนี้ "คุณอยู่ทีมเดียวกับเขาในช่วงนั้นใช่ไหม"

แบกซ์เตอร์ขับรถต่อไปเงียบๆ ราวกับว่าเอ็ดมันส์ไม่ได้พูดอะไรด้วยซ้ำ เขารู้สึกว่าตัวเองโง่เง่าที่คิดว่าเธอจะอยากคุยเรื่องสำคัญแบบนี้กับตำรวจฝึกหัดอย่างเขา เอ็ดมันส์กำลังจะควักโทรศัพท์ออกมาเพื่อหาอะไรทำเมื่อแบกซ์เตอร์ตอบอย่างไม่คาดฝันว่า

"ใช่ ฉันอยู่ทีมเดียวกับเขา"

"งั้น เขาทำทุกอย่างที่เขาถูกกล่าวหาจริงหรือเปล่าครับ" เอ็ดมันส์รู้ดีว่าเขายืนอยู่บนพื้นที่อันตราย แต่ความอยากรู้อยากเห็นมีน้ำหนักมากกว่าความเสี่ยงในการกระตุ้นโทสะแบกซ์เตอร์ "สร้างหลักฐานเท็จ ทำร้ายนักโทษ..."

"ทำเป็นบางเรื่อง"

เอ็ดมันส์เผลอจุปากโดยไม่รู้ตัว มันกระตุกต่อมโมโหของแบกซ์เตอร์เข้าพอดี

"อย่าได้บังอาจตัดสินเขา นายไม่รู้หรอกว่างานแบบนี้มันเป็นยังไง" เธอกระแทกเสียง "วูล์ฟรู้ดีว่าคาลิดเป็นฆาตกรฆ่าแล้วเผา เขารู้ดี แล้วก็รู้ดี

ด้วยว่ามันจะต้องลงมืออีก”

“แต่ก็ต้องมีพยานหลักฐานที่ชอบด้วยกฎหมาย”

แบกซ์เตอร์หัวเราะเสียงขื่น

“รอจนกว่านายทำงานนี้ไปได้อีกสองสามปีก่อน นายจะได้เห็นไอ้สารเลวพวกนี้ดิ้นยุกยิกหลุดจากปัญหาครั้งแล้วครั้งเล่า” แบกซ์เตอร์ชะงัก และรู้สึกว่าตัวเองเริ่มปรี๊ดแตก “ทุกอย่างไม่ได้เป็นสีขาวกับสีดำ สิ่งที่วูล์ฟทำมันไม่ถูกต้อง แต่เขาทำเพราะเข้าตาจนด้วยเหตุผลที่ถูกต้องทุกอย่าง”

“แม้กระทั่งการทำร้ายชายคนหนึ่งในห้องพิจารณาคดีที่มีผู้คนเต็มห้องยังงั้นหรือ” เอ็ดมันส์ถามอย่างท้าทาย

“โดยเฉพาะเรื่องนี้เลยละ” แบกซ์เตอร์ตอบ เธอกำลังว่อกแว่กจนไม่ทันสังเกตน้ำเสียงของเขา “เขาสติแตกเพราะแรงกดดัน สักวันหนึ่งนายก็จะเป็น ฉันก็จะเป็น *ทุกคน*เป็นหมด แค่ภาวนาว่าเวลาที่นายสติแตก ขอให้นายมีคนยืนเคียงข้างในตอนนั้น แต่วูล์ฟไม่มีใครยืนเคียงข้างเลยตอนที่เกิดเรื่องนี้ขึ้น ไม่มีแม้กระทั่งฉัน...”

เอ็ดมันส์นิ่งเงียบเมื่อได้ยินความเศร้าเสียใจในน้ำเสียงของเธอ

“เขาเกือบติดคุกเพราะเรื่องนี้ คนพวกนั้นกระหายเลือด และอยากจะเล่นงาน ‘นักสืบผู้ฉาวโฉ่’ คนนี้เพื่อเป็นการเชือดไก่ให้ลิงดู แล้วเช้าที่อากาศเย็นวันหนึ่งของเดือนกุมภาพันธ์ ทายซิว่าพวกเขาเจอใครยืนอยู่เหนือศพนักเรียนหญิงที่ถูกย่างจนเกรียม วันนี้เด็กคนนั้นจะยังมีชีวิตอยู่ถ้าเพียงแต่พวกเขายอมฟังวูล์ฟ”

“พระเจ้า” เอ็ดมันส์อุทาน “คุณคิดว่าใช่เขาหรือเปล่า...ผมหมายถึงส่วนหัวนั่น”

“นากิบ คาลิด เป็นฆาตกรฆ่าเด็ก แม้แต่อาชญากรก็ยังมีจรรยาบรรณ แต่นากิบไม่มี เพื่อความปลอดภัยของเขาเอง เขาถูกขังในห้องขังเดี่ยวถาวรในแดนที่มีการคุมเข้มของเรือนจำที่มีการรักษาความปลอดภัยสูงสุด เขาไม่ได้เจอหน้า*ใคร* ไม่ต้องพูดถึงคนที่จะเดินออกจากที่นั่นพร้อมหัวของเขาเลย

เหลวไหลสิ้นดี”

เกิดความเงียบอันตึงเครียดขึ้นระหว่างพวกเขาตามหลังบทสรุปของแบกซ์เตอร์ว่าพวกเขากำลังเสียเวลาเปล่า เอ็ดมันส์รู้ดีว่านี่เป็นการพูดคุยที่ประสบความสำเร็จที่สุดของพวกเขาในช่วงสามเดือนครึ่งที่ร่วมงานกันเป็นพักๆ เขาย้อนกลับไปยังหัวข้อที่ยังค้างคา

“น่าประหลาดใจมากที่ฟอกส์...โทษทีครับ...ที่วูล์ฟกลับมาทำงานอีกครั้ง”

“อย่าได้ดูถูกพลังกระแสสังคมและความกระตือรือร้นของผู้มีอำนาจที่พร้อมจะก้มหัวให้แก่กระแสสังคมพวกนั้น” แบกซ์เตอร์พูดด้วยน้ำเสียงรังเกียจ

“คุณพูดยังกับว่าคุณคิดว่าเขาไม่ควรกลับมา”

แบกซ์เตอร์ไม่ตอบ

“มันไม่ใช่การสร้างภาพลักษณ์ที่ดีเท่าไรนักสำหรับตำรวจใช่ไหมครับ” เอ็ดมันส์ถาม “ที่ปล่อยให้เขารอดไปได้แบบ ‘ลอยนวล’ ”

“ลอยนวลหรือ” แบกซ์เตอร์ย้อนถามด้วยน้ำเสียงเหมือนไม่อยากเชื่อ

“ก็เขาไม่ได้ติดคุกเลยยังไงล่ะ”

“ติดคุกเสียยังดีกว่าสำหรับเขา พวกทนายความพยายามผลักดันให้มีคำสั่งส่งตัวเขาเข้าโรงพยาบาลเพื่อรักษาหน้าตัวเอง ฉันคิดว่าที่ทำแบบนี้เพราะจะได้จัดการปัญหาได้ง่ายกว่ามั้ง พวกเขาบอกว่าความเครียดในการทำคดีนี้กระตุ้นให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนองที่ ‘ผิดวิสัยโดยสิ้นเชิง’...”

“และคนเราต้องทำเรื่องผิดวิสัยมากครั้งแค่ไหนก่อนที่ผู้คนจะยอมรับล่ะครับว่ามันไม่ได้ผิดวิสัย” เอ็ดมันส์ถามแทรกขึ้นมา

แบกซ์เตอร์เมินคำถามนี้

“พวกเขาบอกว่าวูล์ฟจำเป็นต้องได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่องสำหรับสิ่งที่ทนายจำเลยวินิจฉัยว่าเป็นโรคบุคลิกภาพต่อต้านที่ซ่อนอยู่ลึกๆ...ไม่ใช่สิ...โรคบุคลิกภาพผิดปกติแบบต่อต้านสังคม”

“ซึ่งคุณไม่เชื่อว่าเขาเป็น”

“อย่างน้อยก็ไม่เชื่อตอนที่เขาเข้าโรงพยาบาล แต่ถ้ามีคนจำนวนมากพอคอยบอกนายอยู่ตลอดเวลาว่านายเป็นบ้า และยัดยาให้นายกินมากพอสุดท้ายนายก็อดสงสัยไม่ได้หรอก” แบกซ์เตอร์ถอนใจ “ดังนั้นฉันขอตอบคำถามนายว่า...หนึ่งปีในโรงพยาบาลเซนต์แอนน์ รวมทั้งการถูกลดตำแหน่งชื่อเสียงป่นปี้ และมีใบหย่ารออยู่หน้าประตูบ้าน แน่นอนว่าวูล์ฟไม่ได้รอดไปได้แบบ ‘ลอยนวล’ ”

“ภรรยาทิ้งเขาไปแม้ว่าเขาจะได้รับการพิสูจน์ว่าพูดถูกมาตลอดยังงั้นหรือ”

“จะพูดว่ายังไงดี เธอคือยายตัวแสบน่ะ”

“แปลว่าคุณรู้จักเธอหรือ”

“ยายนักข่าวผมแดงในสถานที่เกิดเหตุคนนั้นไง”

“เธอเนี่ยนะ”

“แอนเดรีย เธอคิดอะไรงี่เง่าเกี่ยวกับเรา”

“นอนด้วยกันใช่ไหม”

“จะอะไรอื่นได้ล่ะ”

“แต่ว่า...คุณไม่เคยทำใช่ไหม”

เอ็ดมันส์กลั้นหายใจ เขารู้ดีว่าตัวเองเพิ่งก้าวล้ำเส้นบางๆ ที่เขาพยายามเดินอย่างระมัดระวังมาตลอด แล้วการสนทนาก็จบลง แบกซ์เตอร์ไม่ตอบคำถามซอกแซกนี้ แล้วเสียงเครื่องยนต์ก็ดังกระหึ่มเมื่อเธอเร่งเครื่องไปตามถนนที่มีต้นไม้เรียงรายสองข้างทางตรงไปยังเรือนจำ

“หมายความว่ายังไงที่บอกว่าเขาตายแล้ว” แบกซ์เตอร์ตะโกนใส่เดวีส์ซึ่งเป็นผู้บัญชาการเรือนจำ

แบกซ์เตอร์ลุกขึ้นยืนขณะที่เอ็ดมันส์กับผู้บัญชาการเรือนจำยังนั่งอยู่ที่โต๊ะตัวใหญ่ที่ดูโดดเด่นในห้องทำงานหน้าตาจืดชืดของเขา เดวีส์สะดุ้ง

ขณะจิบกาแฟร้อนจี๋ เขามักมาถึงที่ทำงานแต่เช้าตรู่ แต่เวลาครึ่งชั่วโมงที่หายไปได้ทำลายบรรยากาศวันนี้ของเขาโดยสิ้นเชิง

“จ่าแบกซ์เตอร์ เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นมีหน้าที่รับผิดชอบการส่งข้อมูลแบบนี้ให้แผนกของคุณ ปกติแล้วเราไม่ได้...”

“แต่...” แบกซ์เตอร์พยายามพูดขัด

เดวิส์พูดต่อด้วยเสียงหนักแน่นยิ่งขึ้น

“นักโทษคาลิดล้มป่วยในห้องขังเดี่ยวและถูกย้ายตัวไปห้องพยาบาล ต่อมาก็ถูกย้ายไปโรงพยาบาลควีนเอลิซาเบธ”

“ป่วยอะไร”

เขาหยิบแว่นสำหรับอ่านหนังสือออกมาแล้วเปิดแฟ้มบนโต๊ะ

“รายงานระบุว่า ‘หายใจหอบและคลื่นไส้’ เขาถูกย้ายไปอยู่ห้องไอซียูของโรงพยาบาลควีนเอลิซาเบธตอนประมาณสองทุ่ม เนื่องจากเขา ‘เริ่มไม่ตอบสนอง และระดับออกซิเจนในเลือดต่ำลงแม้จะให้ออกซิเจนบำบัดแล้วก็ตาม’ ถ้ามันจะมีประโยชน์บ้างสำหรับพวกคุณสองคนนะ”

ผู้บัญชาการเรือนจำเหลือบตาขึ้นมองและเห็นแบกซ์เตอร์กับเอ็ดมันส์พยักหน้ารับรู้ พอสายตาเขาหลุบลงมองรายงาน ทั้งคู่ก็ยักไหล่ให้กันอย่างงุนงง

“ตำรวจท้องถิ่นยืนเฝ้าหน้าห้องเขาตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ซึ่งกลายเป็นการเฝ้าหน้าห้องแบบโลกสวยอยู่ถึงยี่สิบเอ็ดชั่วโมง เพราะเขาเสียชีวิตตั้งแต่ห้าทุ่ม” เขาปิดแฟ้มรายงานแล้วถอดแว่น “ผมเกรงว่านั่นคือข้อมูลทั้งหมดที่ผมมีให้ คุณต้องไปคุยกับโรงพยาบาลโดยตรงถ้าอยากรู้อะไรมากกว่านี้ มีอะไรอีกไหมครับ”

เขาจิบกาแฟร้อนลวกลิ้นอีกครั้งแล้วดันมันออกไปไกลเกินเอื้อมก่อนที่เขาจะทำร้ายตัวเองได้อีก แบกซ์เตอร์กับเอ็ดมันส์ลุกขึ้นยืนเพื่อจะกลับ เอ็ดมันส์ยิ้มพลางยื่นมือให้ผู้บัญชาการเรือนจำ

“ขอบคุณครับที่กรุณาสละเวลา...” เขาเริ่ม

“ตอนนี้แค่นี้ก่อนละกัน” แบกซ์เตอร์พูดห้วนๆ ขณะเดินออกจากห้อง

เอ็ดมันส์ดึงมือกลับอย่างเงอะงะแล้วรีบตามแบกซ์เตอร์ออกไป เขาปล่อยให้ประตูปิดตามหลัง แต่ก่อนที่มันจะปิดดังกริ๊ก แบกซ์เตอร์ก็พรวดพราดกลับเข้าไปในห้องพร้อมคำถามสุดท้าย

“บ้าชะมัด เกือบลืม ตอนที่คาลิดออกจากคุก เรามั่นใจสุดๆ ว่าเขายังมีหัวอยู่ใช่ไหม”

ผู้บัญชาการเรือนจำพยักหน้าอย่างงุนงง

“ขอบคุณ”

ห้องประชุมของแผนกฆาตกรรมและอาชญากรรมร้ายแรงเต็มไปด้วยเสียงเพลง “กูดไวเบรชันส์” ของวงบีชบอยส์ วูล์ฟพบว่าการทำงานไปฟังเพลงไปทำให้เขาทำงานง่ายขึ้นเสมอ และมันก็ยังเช้าพอที่จะเปิดเพลงได้โดยไม่รบกวนคนอื่นมากเกินไปนัก

เวลานี้วูล์ฟแต่งกายด้วยเสื้อเชิ้ตสีขาวยับย่น กางเกงชิโนสีกรมท่าและรองเท้าเพียงคู่เดียวของเขา รองเท้าแฮนด์เมดยี่ห้อโลคทรงออกซฟอร์ดคู่นี้เป็นทั้งการใช้จ่ายที่ฟุ่มเฟือยผิดวิสัยและการใช้จ่ายที่สมเหตุสมผลมากที่สุดของเขา วูล์ฟจำช่วงเวลาก่อนหน้ารองเท้าคู่นี้ได้รางๆ เขาเกือบก้าวขาไม่ออกหลังเข้าเวรนานสิบเก้าชั่วโมง และต้องสอดเท้ากลับเข้าไปในรองเท้าที่ใส่ไม่สบายคู่เดิมหลังจากได้นอนพักแค่ไม่กี่ชั่วโมง

วูล์ฟเร่งเสียงเพลงขึ้น และไม่ทันเห็นว่าจอโทรศัพท์มือถือของเขาสว่างขึ้นบนโต๊ะข้างตัว เขาอยู่คนเดียวในห้องที่จุคนได้สามสิบคนสบายๆ และเป็นห้องที่ไม่ค่อยได้ใช้งานถึงขั้นยังมีกลิ่นพรมที่ปูใหม่มาได้ตั้งปีกว่าแล้ว หน้าต่างกระจกฝ้าทอดไปตามความยาวผนัง บดบังออฟฟิศหลักที่อยู่ข้างหลัง

วูล์ฟหยิบรูปถ่ายอีกใบขึ้นจากโต๊ะทำงาน แล้วร้องเพลงเสียงหลงพลางเต้นไปหากระดานขนาดใหญ่หน้าห้อง พอปักรูปสุดท้ายเข้าที่แล้ว เขาก็ถอย

ออกมายืนชื่นชมผลงานตัวเอง ซึ่งเป็นรูปถ่ายขยายใหญ่หลายรูปของอวัยวะต่างๆ เอามาวางซ้อนทับกันเพื่อให้เกิดเป็นภาพขนาดใหญ่สองภาพของศพที่น่าสยดสยองนั้น ภาพหนึ่งด้านหน้า อีกภาพด้านหลัง วูล์ฟจ้องใบหน้าซีดขาวอีกครั้งพลางหวังว่าเขาจะคิดถูก และหวังว่าเขาจะนอนหลับได้ง่ายขึ้นเมื่อรู้ว่าในที่สุดคาลิดก็ตายแล้ว แย่หน่อยที่แบกซ์เตอร์ยังไม่ได้โทร. มายืนยันความสงสัยของเขา

"อรุณสวัสดิ์" เสียงพูดคุ้นหูติดสำเนียงสกอตที่กระโชกโฮกฮากดังขึ้นข้างหลังวูล์ฟ

วูล์ฟหยุดเต้นทันที แล้วหรี่เสียงวิทยุลงขณะที่จ่าสืบสวนฟินเลย์ ชอว์ ซึ่งทำงานมานานที่สุดในหน่วยนี้เดินเข้ามาในห้อง เขาเป็นคนเงียบๆ ทว่าน่าเกรงขามและมีกลิ่นบุหรี่ติดตัวตลอดเวลา ฟินเลย์อายุห้าสิบเก้า ใบหน้าผ่านร้อนผ่านหนาวมามาก จมูกเคยหักเกินหนึ่งครั้ง และไม่เคยจัดให้กลับเข้าที่เดิม

หน้าที่หลักของฟินเลย์คือเป็นพี่เลี้ยงวูล์ฟนับตั้งแต่เขากลับเข้าทำงาน เหมือนกับที่แบกซ์เตอร์ต้องเป็นพี่เลี้ยงของเอ็ดมันส์ พวกเขาตกลงกันโดยไร้คำพูดว่า ฟินเลย์ซึ่งใกล้เกษียณจะยอมให้คนที่หนุ่มกว่าเป็นผู้นำในงานส่วนใหญ่ ตราบใดที่เขาได้เซ็นชื่อในเอกสารตรวจสอบความประพฤติของวูล์ฟแต่ละสัปดาห์

"นายมีเท้าซ้ายสองข้างนะ พ่อหนุ่ม" ฟินเลย์พูดเสียงแหบห้าว

"ผมถนัดร้องเพลงมากกว่า" วูล์ฟแก้ตัว "คุณก็รู้"

"ไม่จริง นายไม่ได้ถนัดร้องเพลง แต่ที่ฉันหมายถึงคือ..." ฟินเลย์เดินไปที่ผนังแล้วเคาะรูปถ่ายที่วูล์ฟเพิ่งติดบนกระดาน "...นายมีเท้าซ้ายสองข้าง"

"หืม" วูล์ฟพลิกดูกองรูปถ่ายจากสถานที่เกิดเหตุ ในที่สุดเขาก็เจอรูปที่ถูกต้อง "รู้ไหมว่าผมทำแบบนี้อยู่เรื่อยๆ เพียงเพื่อทำให้คุณรู้สึกว่าผมยังต้องการคุณอยู่"

ฟินเลย์ยิ้ม “แน่นอน”

วูล์ฟสลับภาพ แล้วทั้งสองก็ยืนมองภาพปะที่น่าสยดสยองนั้น

“ย้อนกลับไปยุคเจ็ดศูนย์ ฉันเคยทำคดีที่คล้ายคดีนี้นิดๆ คดีของชาลส์ เทนีสัน” ฟินเลย์พูด

วูล์ฟยักไหล่

“เขาทิ้งชิ้นส่วนต่างๆ ของร่างกายไว้ให้เรา ทิ้งขาไว้ที่นี่ มือไว้ที่นั่น ทีแรกดูเหมือนเป็นการสุ่ม แต่ไม่ใช่ ชิ้นส่วนแต่ละชิ้นมีลักษณะเฉพาะที่ใช้ระบุตัวตนได้ เขาอยากให้เรารู้ว่าเขาฆ่าใคร”

วูล์ฟก้าวเข้าไปใกล้เพื่อชี้ไปที่ผนัง

“เรามีแหวนบนมือซ้าย และมีรอยแผลผ่าตัดบนขาขวา น้อยเกินกว่าจะสรุปอะไรได้”

“จะต้องมีมากกว่านี้อีก” ฟินเลย์พูดเรียบๆ “คนที่ไม่ทิ้งเลือดสักหยดในการสังหารหมู่ ย่อมไม่ทิ้งแหวนวงหนึ่งไว้โดยบังเอิญแน่นอน”

วูล์ฟให้รางวัลสายตาหยั่งลึกของฟินเลย์ที่ช่วยกระตุ้นความคิดด้วยการหาวดังๆ ใส่หน้าเขา

“กาแฟไหม ฉันอยากสูบบุหรี่อยู่พอดี” ฟินเลย์ถาม “นมกับน้ำตาลสองใช่ไหม”

“จนป่านนี้คุณยังจำไม่ได้อีกหรือ” วูล์ฟพูดขณะที่ฟินเลย์เดินลิ่วๆ ไปที่ประตู “มัคคิอาโตร้อนจัด กาแฟสองซอต นมพร่องมันเนย กับซิรัปคาราเมลแบบไม่มีน้ำตาล”

“นมกับน้ำตาลสอง” ฟินเลย์ตะโกนขณะเดินออกจากห้องประชุมและเกือบชนเข้ากับผู้บังคับการตำรวจวานิตา

วูล์ฟจำหญิงอินเดียร่างเล็กคนนี้ได้จากการที่เธอออกโทรทัศน์เป็นประจำ อีกทั้งเธอยังเคยเข้าร่วมการสัมภาษณ์และการประเมินวูล์ฟครั้งหนึ่งในจำนวนนับครั้งไม่ถ้วนที่เขาต้องทนเพื่อกลับเข้าทำงาน เท่าที่เขาจำได้ เธอไม่เห็นด้วยกับความคิดนี้

เขาน่าจะเห็นเธอเดินมาแต่ไกลแล้ว เพราะเธอชอบแต่งตัวเหมือนหลุดออกมาจากการ์ตูนเป็นประจำ เช้านี้เครื่องแต่งกายเธอประกอบด้วยเสื้อเบลเซอร์สีม่วงสดกับกางเกงสีส้มแปร๊ดที่ไม่รู้ว่าเข้ากันได้อย่างไร

วูล์ฟถอยไปแอบหลังฟลิปชาร์ตซึ่งเป็นกระดานแบบพลิกได้ช้าเกินไป เธอหยุดยืนตรงประตูและพูดกับเขา

“อรุณสวัสดิ์ คุณจ่าสืบสวน”

“อรุณสวัสดิ์ครับ”

“ในนี้ดูเหมือนร้านดอกไม้เลยนะ” เธอพูด

วูล์ฟเหลือบมองภาพปะที่น่าสยดสยองเต็มผนังข้างหลังเขาด้วยความงุนงง พอมองกลับไป เขาก็พบว่าเธอกำลังชี้ไปในออฟฟิศใหญ่ซึ่งมีช่อดอกไม้สวยหรูหลายสิบช่อวางเกลื่อนตามโต๊ะทำงานและตู้เก็บเอกสาร

“อ๋อ มีคนส่งมาทั้งอาทิตย์น่ะ ผมคิดว่ามันมาจากคดีมูนิซ ดูแล้วอย่างกับว่าคนเกือบทั้งชุมชนส่งดอกไม้มา” เขาอธิบาย

“ดีใจนะที่เราได้รับการชื่นชมบ้าง” วานิตาพูด “ฉันกำลังตามหาหัวหน้าคุณอยู่ เขาไม่อยู่ในห้องทำงานของเขา”

โทรศัพท์ของวูล์ฟเริ่มดังหึ่งๆ บนโต๊ะ เขาชายตามองชื่อคนที่โทร. เข้ามาแล้วกดตัดสาย

“มีอะไรให้ผมช่วยไหม” เขาถามแกนๆ

วานิตายิ้มอ่อน

“เกรงว่าจะไม่มี ฝูงนักข่าวกำลังรุมทึ้งเราอยู่ข้างนอก ท่านผู้บัญชาการอยากให้เราจัดการเรื่องนี้”

“ผมนึกว่าเป็นหน้าที่คุณเสียอีก” วูล์ฟพูด

วานิตาหัวเราะ “วันนี้ฉันไม่คิดจะออกไปข้างนอกนั่น”

ทั้งคู่เห็นซิมมอนส์เดินกลับไปทางห้องทำงานของเขา

“โยนขี้ให้ลูกน้องเสมอไงล่ะ ฟอกส์ คุณก็รู้อยู่แล้ว”

“คุณคงเห็นแล้วว่าผมงานยุ่งมาก ผมจึงอยากให้คุณออกไปพูดกับบรรดาอีแร้งพวกนั้นแทนผม” ซิมมอนส์พูดด้วยท่าทีจริงใจจนแทบจะน่าเชื่อถือ

พอผู้บังคับการตำรวจวานิตาออกไปได้สองนาที วูล์ฟก็ถูกเรียกตัวไปที่ห้องทำงานอันคับแคบของหัวหน้าสารวัตร ห้องนี้กว้างไม่ถึงสี่ตารางเมตร มีโต๊ะทำงานหนึ่งตัว โทรทัศน์เล็กๆ หนึ่งเครื่อง ตู้เก็บเอกสารขึ้นสนิมหนึ่งตู้ เก้าอี้หมุนสองตัว และเก้าอี้พลาสติกหนึ่งตัว (เผื่อกรณีที่มีคนเข้ามาแออัดในพื้นที่เล็กๆ นี้) วูล์ฟคิดว่ามันเป็นแรงจูงใจอันน่าหดหู่ที่จะเอามาอวดลูกน้อง มันคือทางตันบนบันไดขั้นบนสุดของอาชีพตำรวจ

“ผมเนี่ยนะ” วูล์ฟถามอย่างกังขา

“ถูกต้อง นักข่าวรักคุณ คุณคือ วิลเลียม ฟอกส์ นะ”

วูล์ฟถอนใจ “มีใครในตำแหน่งต่ำกว่านี้ที่ผมจะโยนหน้าที่นี้ให้ได้บ้างไหม”

“ผมคิดว่าผมเห็นพนักงานทำความสะอาดในห้องน้ำชายนะ แต่ผมว่าเป็นคุณพูดน่าจะดีกว่า”

“ใช่” วูล์ฟพึมพำ

โทรศัพท์บนโต๊ะทำงานดังขึ้น วูล์ฟลุกขึ้นยืนขณะที่ซิมมอนส์รับสายแล้วก็ต้องชะงักเมื่อซิมมอนส์ยกมือขึ้น

“ตอนนี้ฟอกส์อยู่กับผมพอดี ผมจะเปิดลำโพงนะ”

เสียงเอ็ดมันส์ฟังแทบไม่ได้ยินเพราะโดนกลบด้วยเสียงเร่งเครื่อง วูล์ฟรู้สึกเห็นใจเขา เพราะรู้ดีจากประสบการณ์ว่าแบกซ์เตอร์เป็นคนขับรถที่น่าสะพรึงมาก

“เรากำลังเดินทางไปโรงพยาบาลควีนเอลิซาเบธ คาลิดถูกย้ายไปเข้าไอซียูที่นั่นเมื่ออาทิตย์ก่อนครับ”

“ยังมีชีวิตอยู่ไหม” ซิมมอนส์ถามอย่างฉุนเฉียว

“เคยมีครับ” เอ็ดมันส์ตอบ

“แต่ตอนนี้”

“ตายแล้ว”

“หัวล่ะ” ซิมมอนส์ตะโกนด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

“เราจะรายงานคุณอีกทีครับ”

“เยี่ยม” ซิมมอนส์วางสายพลางส่ายหน้า เขาเงยหน้าขึ้นมองวูล์ฟ “พวกนักข่าวกำลังรอคุณอยู่ข้างนอก ไปบอกพวกเขาว่าเรามีเหยื่อหกราย ถึงยังไงพวกเขาก็รู้เรื่องนี้อยู่แล้ว ให้ความมั่นใจแก่พวกเขาว่าเรากำลังอยู่ระหว่างการระบุตัวตนของเหยื่อ แล้วจะติดต่อครอบครัวของเหยื่อก่อนประกาศชื่อให้ทุกคนรู้ อย่าพูดอะไรเกี่ยวกับการเย็บชิ้นส่วนอวัยวะเข้าด้วยกัน...หรือเรื่องอะพาร์ตเมนต์ของคุณด้วย”

วูล์ฟตะเบ๊ะอย่างประชดประชันแล้วเดินออกจากห้อง เขาปิดประตูตามหลังและเห็นฟินเลย์กำลังเดินมาพร้อมถ้วยกาแฟสองใบ

“ทันเวลาพอดี” วูล์ฟตะโกนบอกข้ามห้องทำงานที่เวลานี้เต็มไปด้วยคนที่เริ่มมาเข้าเวร เป็นเรื่องง่ายมากที่จะลืมไปว่า แม้คดีที่เป็นข่าวดังจะส่งผลกระทบต่อชีวิตคนที่เกี่ยวข้อง แต่โลกที่เหลือยังคงดำเนินต่อไปตามปกติ ผู้คนกำลังเข่นฆ่ากัน ส่วนพวกผู้ร้ายข่มขืนและพวกหัวขโมยยังคงลอยนวล

ขณะที่ฟินเลย์เดินผ่านโต๊ะที่วางช่อดอกไม้ขนาดมหึมาห้าช่อ เขาก็เริ่มสูดจมูกฟุดฟิด วูล์ฟเห็นฟินเลย์น้ำตาคลอเมื่อเขาเดินเข้ามาใกล้ พอถึงตัววูล์ฟเขาก็จามดังลั่น ทำให้กาแฟทั้งสองถ้วยหกราดพื้นปูพรมสกปรก วูล์ฟมีสีหน้าแหลกสลาย

“ไอ้ดอกไม้เฮงซวยพวกนี้!” ฟินเลย์ตะโกน ภรรยาเขาขอให้เขาเลิกสบถเมื่อเขากลายเป็นปู่คนแล้ว “ฉันจะไปเอามาให้นายใหม่”

วูล์ฟเกือบบอกว่าไม่ต้องลำบากหรอก เมื่อพนักงานส่งของภายในสำนักงานโผล่ออกมาจากลิฟต์พอดีพร้อมหอบช่อดอกไม้แสนสวยมาอีกช่อ ฟินเลย์ทำหน้าเหมือนอยากจะทำร้ายเขา

“สบายดีไหมครับ มีดอกไม้มาส่งให้คุณเอมิลี แบกซ์เตอร์” ชายหนุ่ม

ที่ดูกระเซอะกระเซิงประกาศ

“วิเศษมาก” ฟินเลย์พูดงึมงำ

“นี่ต้องเป็นช่อที่ห้าหรือที่หกแล้วสำหรับเธอ เธอคงสวยไม่เบาใช่ไหมครับ” ชายหนุ่มที่ดูเซ่อซ่าถามปุบปับ ทำเอาวูล์ฟไม่ทันตั้งตัวกับคำถามที่ไม่เหมาะสมนี้

“*อืม*...เอ่อ...ก็สวย...” วูล์ฟตอบตะกุกตะกัก

“เราไม่ได้คิดถึงนักสืบคนอื่นในแง่นั้นน่ะนะ” ฟินเลย์พูดขัดขึ้นเมื่อเห็นเพื่อนพูดไม่ออก

“ขึ้นอยู่กับว่า...” วูล์ฟมองไปที่ฟินเลย์

“ฉันหมายความว่า แน่นอนว่าเธอสวย” ฟินเลย์โพล่งตอบ เขาไม่สามารถควบคุมให้พูดคุยอย่างใจเย็นได้อีกต่อไป “แต่...”

“ผมคิดว่าทุกคนมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวและสวยไปคนละแบบ” วูล์ฟพูดต่อให้อย่างชาญฉลาด

วูล์ฟและฟินเลย์พยักหน้าให้กัน พวกเขาตอบคำถามที่น่าอึดอัดนี้ได้อย่างไม่มีที่ติ

“แต่เขาไม่มีวัน...” ฟินเลย์ยืนยันกับพนักงานส่งของ

“ใช่ ไม่มีวัน” วูล์ฟเห็นด้วย

พนักงานส่งของมองนักสืบทั้งสองอย่างงุนงง “โอเค”

“วูล์ฟ!” เจ้าหน้าที่หญิงคนหนึ่งตะโกนข้ามห้อง ทำให้วูล์ฟมีข้ออ้างที่จะทิ้งฟินเลย์ไว้กับผู้มาเยือนคนนี้ เธอยกโทรศัพท์ให้เขา “ภรรยาคุณโทร. มาบอกว่าเรื่องสำคัญ”

“เราหย่ากันแล้ว” วูล์ฟแย้ง

“อะไรก็ช่าง เธอรอสายอยู่”

วูล์ฟเอื้อมมือไปหาโทรศัพท์เมื่อซิมมอนส์เดินออกมาจากห้องทำงานและเห็นวูล์ฟยังยืนอยู่ตรงนั้น

“ไปข้างล่างได้แล้ว วูล์ฟ!”

วูล์ฟมีสีหน้าเหนื่อยใจ

“ผมจะโทร. กลับหาเธอ” เขาบอกเจ้าหน้าที่หญิงก่อนจะก้าวเข้าไปในลิฟต์ที่รออยู่ และภาวนาให้อดีตภรรยาไม่ได้อยู่ท่ามกลางฝูงนักข่าวที่เขากำลังจะออกไปเผชิญหน้า